

akeove : เขียน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 927

Limited Online โลกนี้มีมันมีจำกัด เล่ม 9 (จบ)

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2557

ISBN 978-616-00-1529-0

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมงคล

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุวิไลธรา ทรรศพร หล่อธราประเสริฐ

พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา ออกแบบปก : ฤชญา รอดทอง

ภาพปก/ภาพประกอบ : Mistering รูปเล่ม : กระดาษดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิทย์ โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญญาภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศร์ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 280 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

ฟิวฟูว

กร:ณขกอบนสายตากธรรณธ
www.greenread.com

คำนำ

กราบสวัสดีนักอ่านทุกท่านครับ ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณทุกท่านจริงๆ ที่ติดตามนิยายเรื่อง *Limited Online* โลกนี้มันมีจำกัด จนถึงเล่มสุดท้าย

ในเล่มนี้จะมีการขมวดปมต่างๆ ที่มีมาตั้งแต่เล่ม 1 จนถึงเล่มสุดท้าย หากถามว่ามีปมอะไรบ้าง คงยกตัวอย่างคร่าวๆ ตั้งแต่เรื่องที่เราเรสกับเรนเน่ต้องแยกกันตอนออกจากปามาลูซาลิในเล่ม 1 สาเหตุของการเรียกชาวแวมไพร์กลับสู่เมืองวีเดียร์ในตอนนั้นจะเป็นตัวเฉลยถึงความสัมพันธ์ของใครบางคนกับเดอะแบ็กสแต็บ

สำหรับเนื้อหาส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็นสามส่วน

ส่วนแรกคือ การกลับมาเจอกันอีกครั้งของอาเรสกับพวกเรนเน่ ทว่าการเจอกันของพวกเขาไม่ใช่สบายๆ แต่เป็นการเจอกันท่ามกลางสนามรบ

ส่วนที่สองคือ การต่อสู้ ณ เกาะกรังด์ปรีซ์ นอกจากอาเรสจะต้องสู้กับซิลเวอร์จีเนียสแล้ว เขายังได้รับรู้ตัวตนที่แท้จริงของราอุสและผู้อยู่เบื้องหลังสามก๊อด รวมถึงศัตรูที่แท้จริง!!!

ส่วนสุดท้ายคือ ช่วงออกจากเกมลิมิเต็ดออนไลน์ ชายหนุ่มจะได้รับบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่จากผู้สร้างเกมลิมิเต็ดออนไลน์ที่แท้จริง ซึ่งจะกลายเป็นทุนรอนให้เขาทำตามสัญญาต่างๆ

หลังจากนั้นก็เข้าสู่ฉากจบซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านบางท่านยินดีแต่บางท่านผิดหวัง ก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะครับ

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สตาปอร์นส์และบรรณาธิการ พี่การบูร
สุขวิไลธรา ที่ยังให้โอกาสข้าพเจ้าเป็นนักเขียนนิยายมาถึงทุกวันนี้ รวม
ถึงแฟนนิยายทุกท่านที่ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้ามาตลอด

ข้าพเจ้าขอฝากอนาคตของนิยายเรื่องนี้ไว้ในมือของทุกท่าน หวัง
ว่าจะสนุกสนานกับการผจญภัยครั้งสุดท้ายของอาเรสและผองเพื่อนใน
เล่มอวสานนะครับ

akeove (เอกโอวี)

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ <http://www.facebook.com/SatapornFantasy>

www.satapornbooks.com

“ขอให้ปรมจารย์น้อยชนะ
ลือกเอาต์!!”

“ยูซัน มีควาเมสุมให้ยากๆ ปะ?”

26

Reunion

อาเรสซึ่งหลับใหลจนเต็มอิ่มเริ่มได้สติทีละเล็กละน้อย เพียงตื่นเต็มที่รับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมของดอกไม้้นานาชนิด ขณะที่ลองขยับแขนทั้งสองข้าง เขากลับรู้สึกเหมือนถูกบางสิ่งกดทับโดยเฉพาะช่วงแผ่นอกถึงท้อง แล้วสิ่งนั้นก็เคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา

เปลือกตาของเขาเปิดขึ้นเพื่อจะได้รู้ว่าตนกำลังอยู่ในสถานที่แห่งใด แต่รอบข้างกลับมีเพียงความมืดมิดปกคลุม ไม่มีแสงสว่างใดๆ ให้เห็นแม้แต่ชนิดเดียว จึงตัดสินใจใช้เนตรใจเพื่อตรวจสอบรอบด้าน

บัดนี้เขาอนอนอยู่บนเตียงทรงกระบอกหลังหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางห้องทรงกระบอกที่มีพื้นที่เกือบหนึ่งร้อยตารางเมตร มันเป็นห้องนอนที่ไร้เฟอร์นิเจอร์ สิ่งที่น่าจะคล้ายกับประตูก็ไม่มีให้เห็น ด้านซ้ายของเขาคืออาณานิ่ ถัดไปคือเพรีย่า ผู้กดทับร่างอยู่ในตอนนี้คือรินารี่ ส่วนด้านขวาคือโรส อีสตรี่ ทั้งสี่ล้วนยังไม่ได้สติ

ในขณะที่กำลังจะโน้มร่างไปด้านหน้า แสงสว่างกลับบังเกิดขึ้นที่ปลายเท้าแล้วแผ่ออกไปทั่วห้องนอน บัดนี้เขามองเห็นผนัง เพดาน และพื้นคริสต์มาสสีแดงที่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีขาวที่ละนิด อุณหภูมิรอบข้างเริ่มลดลง แต่ร่างนักบรรณารักษ์ช่วยให้ไม่รู้สึกลึกลับหนาวเย็น

ครีน!!! เสียงบางสิ่งดังจากด้านซ้ายมือ

ผู้เข้ามาคืออาเรียในร่างแวมไพร์สาวผมสีทองยาวจดเอวที่ปลายตัดเป็นลอนเล็กน้อย เธอเดินผ่านผนังสีขาวซึ่งกำลังเลื่อนลงมาปิด นัยน์ตาสีทองเปล่งประกายระยิบระยับ ยังสูง 172 เซนติเมตรเช่นเดิม แต่วันนี้สวมเพียงชุดนอนสีทูลสีแดงที่ขี้นยาวปิดเพียงโคนขา เนื้อผ้าบางจนเห็นชุดชั้นในสีดำ

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ” แวมไพร์สาวเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแงงอน “เราเฝ้ารอทุกวันเลยนะ...เราอยู่จริงๆ นะ”

อาเรียกระโดดขึ้นมานั่งคร่อมร่างของเขา สองมือของเธอยื่นมาอุ้มวินารีไปวางให้เจ้าหญิงโรเซิต้ากอด หลังจากนั้นค่อยเอนร่างลงมาสวมกอดเขา ริมฝีปากจูบเบลอิกตาซ้ายถึว ก่อนจะเปลี่ยนเป็นแนบหูขวากับหน้าอกซ้าย

“ท่านไทฟาอุส” เสียงอ่อนหวานของอิสตรีผมสีทอง “เราคิดถึงท่านจริงๆ จูบเราหน่อยได้มั้ย”

อาเรสรีบตั้งสมาธิ เนื่องจากทั้งกลืนกายและเล่นให้ในร่างแวมไพร์ของอาเรียนั้นสุดจะระจับ หากเผลอจูบแม้แต่ครั้งเดียว เขาคงเผลอทำเรื่องผิดประเพณีอย่างแน่นอน

“จูบสักนิดไม่ได้หรอกคะ” เสียงออดอ้อนของแวมไพร์สาว

“ไม่ได้”

“ใจร้าย! หมู่บ้านเรเดียร์ซึ่งพังพินาศ...เราก็คูตส่าหส์ละทรัพย์สินส่วนตัวสร้างคืนให้” เธอเลื่อนนิ้วชี้มือซ้ายมาหมุนวนที่หน้าอกขวาของเขา “เงือกสาวที่แต่งงานกับท่าน...เราก็กส่งองค์กรข้าผู้ภักดีไปดูแลนางอย่างลับๆ” มือขวาของเธอเลื่อนมาจับแก้มซ้ายของเขา “เราทำให้ขนาดนี้ ท่านไทฟาอุสไม่คิดจะตอบแทนบ้างเลยหรือ”

“เอ่อ...” อาเรสรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณ แต่เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น เรื่องนี้

ก็ส่วนเรื่องนี้ จิงสารภาพบางสิ่งออกไป “คือผมกลัวว่าจะไม่จบที่จูบ” ร่างบางลุกขึ้นแล้วยกสองมือขึ้นมาปิดแก้มที่แดงระเรื่อ “เรื่องพวกนั้นไว้หลังแต่งงานดิใหม่”

“ดี...” อาเรียผงกศีรษะถี่รัว “เรื่องพวกนั้น...แม้เราจะอยากได้ แต่เราก็กังไม่พร้อมเหมือนกัน”

“เอ่อ...” เขาโล่งใจที่เธอเห็นด้วยจึงเริ่มถามบางสิ่ง “พวกห้องของผมายังไม่ตื่นอีกหรือ”

“ท่านไท่ฟาอุสต่างหากที่ตื่นสาย” เสียงแง่นอนของอิสตรีผมสีทอง “เล่นหลับไปเกือบสี่เดือนเลยนะคะ” แวมไพร์สาวบิดขี้เกียจ เผยให้เห็นสัดส่วนที่ร่ายจวนใจบุรุษ มือซ้ายของเธอเลื่อนลงมาลูบแก้มขวาของเขา “ทุกคนต่างตกใจกันยกใหญ่...” จู๊ๆ มือซ้ายของหญิงสาวก็เลื่อนมาแตะริมฝีปากของเขา และใส่บางสิ่งเข้ามา เพียงลิ้นของชายหนุ่มได้สัมผัส ความกระชุ่มกระชวยก็แล่นผ่านทั่วสรรพางค์กาย “หากมิใช่เพราะโอสถหมื่นทิพย์ของเรา ท่านคงขาดอาหารตายไปแล้ว”

“ผมหลับไปนานขนาดนั้นเลยหรือ”

“เราไม่โกหกท่านไท่ฟาอุสหรอกค่ะ” เสียงโกรธของอาเรีย

“ผมไม่ได้หาว่าอาเรียโกหกซะหน่อย”

“แต่ถามกลับมาก็คือไม่เชื่อใจกันไม่ใช่หรือคะ” น้ำตาพลันคลอเบ้าตาของแวมไพร์สาว “ฮือๆๆๆ เราอุตส่าห์คิดถึงท่านไท่ฟาอุสทุกเวลา...แต่ท่านไท่ฟาอุสกลับไม่ไว้วางใจเราแม้แต่นิดเดียว”

“เอ่อ...ขอโทษ” เขาเลื่อนมือทั้งสองข้างไปแตะแก้มของอาเรีย หลังจากนั้นจึงใช้นิ้วหัวแม่มือปาดน้ำตาออกให้ “ผมขอโทษจริงๆ ที่พูดโดยไม่ทันคิด”

ชั่วพริบตานั่นสแทรกทิจิสชั้นสูงของเขาก็บอกว่า สาเหตุการนอนหลับที่ยาวนานขนาดนี้คงเป็นผลจากการใช้ก็อดออฟวอร์อาร์เมอร์

“วันหลังอย่าคิดว่าเราพูดโกหกอีกนะคะ” อาเรียมองมาด้วยแววตาอดอ้ออน

“อืม...” เขาผงกศีรษะ

“เฮ้!!!” แวมไพร์สาวเอนร่างลงมาสวมกอด
 อาเรสจดจำได้ถึงบางสิ่งที่สำคัญจึงถาม “แล้วพวกพุดลับกับโหรหลวง
 ตัวปลอมล่ะ”

“ตอนกำลังจับกุม พวกมันใช้วิธระเบิดตัวตายของสำนักเทพเดมิออส
 ยิงดีที่คนของเราเก่ง ห้องจัดงานเลี้ยงเลยไม่เสียหายแม้แต่หนึ่งมิลลิเมตร”
 เสียงมีความสุขของอาเรียที่เลื่อนสองมือขึ้นมาตึงแก้มของเขาเล่น “เอาละ ถึง
 เรื่องอื่นๆ จะยกเว้นได้ แต่ขอจบบแบบแวมไพร์สักนิดได้มั๊ย”

ตึกๆๆ!!! เสียงหัวใจของอาเรียเต้นถี่รัว

“ไ่วหลังแต่งงานนะอาเรีย” ขณะที่เตรียมใจโดนโหร เขากลับเห็นรอย
 ยิ้มบนใบหน้าของแวมไพร์สาว “เห็นด้วยกับผมใช่ไหม”

“ไม่เห็นด้วยค่ะ” เธอค้านด้วยเสียงหวาน แล้วเริ่มหัวเราะอย่างมีความสุข
 ก่อนจะเลื่อนมือซ้ายมาลูบแก้มขวาของเขา “แต่เราก็ชอบที่ท่านไท่ฟาอุส
 ไม่ใช่พวกชิงสุกก่อนห่าม เรื่องลูกๆ ของท่าน เราได้รับฟังจากเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า
 จนครบบริบูรณ์แล้ว”

“อ้อ! ผมพอมีวิธีแก้คำสาปของอาเรียแล้วนะ”

หมับ!!! ปากของเขาถูกมือซ้ายของอาเรียปิดสนิท

บรรยากาศมาคุแผ่ออกจากร่างบางที่มองมาด้วยแววตาเย็นชาอย่าง
 กะทันหัน ใบหน้าที่เคยมีแต่รอยยิ้มเปลี่ยนเป็นเรียบนิ่ง

“เมื่อไหร่ที่ท่านไท่ฟาอุสพุดอะไรเหอะคะ”

ถึงเขาจะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์สักเท่าไร แต่คำเตือนจากไวต์
 แบล็ก และเกรย์ลันเหมือนกันว่า ห้ามพุดความจริงเด็ดขาด ดังนั้นจึงรีบเอ่ย

“ผมเจอพวกวาราเรีย...”

“อ้อ! เรื่องนั้นเรารู้แล้ว...หึๆๆ” อาเรียลุกขึ้นพร้อมกับวางสองมือ
 บนแผ่นอกของเขา “ท่านไท่ฟาอุสจงจำไว้ให้ขึ้นใจนะ เราจะทำตัวนิสัย
 ไม่ดีแค่ครั้งนี่ครั้งเดียวเท่านั้น” มือขวาของเธอคืบขึ้นมาขยำคอเสื้อของเขา
 “จงจำไว้ให้ขึ้นใจ หากคลายคำสาปให้ช้าเมื่อไหร่ แกจะต้องแกล้งแพ้มแบล็กพรอ
 ซึ่นี่แล้วกลายเป็นผู้หญิงแทน ไ้อ้ไท่ฟาอุสไม่รู้จักดูสถานการณ์”

‘นี่คืออาเบลสินะ’ อาเรสต้องหัวงกับคำเตือนของอีกฝ่าย

“เอาเป็นว่า...เห็นท่านไฟฟ้าอูสแข็งแรงดีแล้ว เราเองก็มีงานมากมายที่ต้องสะสาง” แวมไพร์สาวผุดลุกขึ้นยืน และเริ่มเดินถอยหลังไปที่ละนิดจนลงจากเตียง “อย่าเผอิญทำให้เรื่องที่ตนเป็นไฟฟ้าอูสแดงล่ะ เราไม่อยากให้ใครคิดว่าพวกเราแต่งงานทางการเมือง”

“ผมก็ยังไม่อยากโดนล่าดวงตาเหมือนกัน”

“เราไปก่อนนะ” แวมไพร์สาวเดินถอยหลังไปทางซ้ายเรื่อยๆ จนแผ่นหลังติดกับผนังสีขาว เธอยกมือขวาขึ้นมาโบกปลายงอนมวน “ถ้าว่างเมื่อไหร่ เราจะมาหานะคะ อีๆๆ”

ครืด!!! ผนังด้านหลังอาเรียเลื่อนเปิดขึ้น

แวมไพร์สาวเดินถอยหลังออกจากห้องนอนแห่งนี้ในบัดดล เพียงผนังเลื่อนลงมาปิด แสงสว่างภายในห้องก็เริ่มลดลงทีละนิด

อาเรสหันกลับไปมองเพดานสีขาว ก่อนจะหลับตาลงพร้อมกำหนดสมาธิและจิตใจให้มัน หลังจากนั้นจึงเริ่มผสานลึบสายพลังขึ้นสูงแห่งทาร์ชเพื่อพัฒนาฝีมือให้สูงขึ้นไปอีกขั้นทันที เมื่อฝึกฝนจนเหนื่อยอ่อนจึงล้มตาทิ้งสองข้างขึ้น พบว่ารอบข้างมีแสงสว่างเจิดจ้า แต่กลับไม่มีคนอื่นอยู่ภายในนี้แม้แต่คนเดียว

เมื่อหันซ้ายเขาเห็นทางเข้าออกซึ่งเปิดค้างอยู่ จึงเปลี่ยนไปสวมชุดขาวที่เซฟตี้ตัดให้ แล้วลุกขึ้นนั่งตัวตรง ทำให้ผ้าห่มสีแดงเลื่อนลงไปกองบนตัก พอมองผ้าปูเตียงและหมอนสีแดงที่นอนหนุนก็รู้สึกสยของเล็กน้อยกับสีของที่นอนชุดนี้

เพียงเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ อาเรสก็เดินเหยียบอากาศผ่านทางเข้าออกห้องนอนจนไปยืนอยู่ในอุโมงค์ยาวสีขาว ซึ่งมีทางเดินกว้างห้าเมตร เพดานสูงจากพื้นสามเมตร อากาศภายในนี้ไม่มีกลิ่นอับแม้แต่ชนิดเดียว หากพูดให้ถูกคือมันมีกลิ่นหอมอ่อนๆ เสียด้วยซ้ำ

ยามเดินถึงปลายทาง เขาเห็นแถววัลย์สีแดงเลื้อยลงมาปิดทางเข้าออก พอเดินผ่านมันออกไปจนถึงปากอุโมงค์ ก็เห็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่มีต้นไม้

สีแดงขึ้นล้อมรอบ บนท้องฟ้ามีดวงตะวันอยู่กึ่งกลาง บ่งบอกว่าเป็นช่วงเที่ยงวัน

‘พื้นที่ไหนนะ’ ชายหนุ่มหันกลับไปมองด้านหลัง พบว่าอุโมงค์อยู่ใต้เนินที่มีต้นไม้ขึ้นหนาทึบ จากนั้นจึงหันขวาและซ้ายเห็นทางเข้าอุโมงค์แบบนี้ที่อีกฝั่ง ฝั่งละสามจุด ‘แล้วคนอื่นฯ ไปไหนกันนะ’

หับบ!!! ไหล่ขวาของเขาถูกจับ

“ฝึกวิชาเสร็จแล้วหรือคะ” เสียงยินดีของโรส

อาเรสหันกลับไปมองหน้าลูกสาวก่อนจะตอบ “อืม...ฝึกเสร็จแล้ว”

“กินอาหารกันมั๊ยคะ”

จ๊อก!!! เสียงท้องของเขาร้องลั่น

“อืๆๆ” ลูกสาวหัวเราะด้วยเสียงสดใส “ท่านพ่อใช้ท้องพูดแทนเลยหรือนี่”

“แะๆๆๆ” เขาเงินอายกัับสภาพของตนจึงรีบเปลี่ยนหัวเรื่อง “แล้วคนอื่นฯ ละ”

“อาธิน่าและเฟรย่าไปอาคารแกรนด์กิลด์” เสียงโกรธของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า “ไม่รู้ทำไมตั้งแต่เมื่อเช้า น้องรินารี่ถึงติดสองคนนั้นแจเลย...ทำไมน้องถึงไม่อยากอยู่กับหนูนะ”

สเทรททิจสีขุ่นสูงของเขาคิดบางสิ่งออก “ผิดแล้ว...ก็วันนี้...” ครั้นจะพูดให้จบคงไม่ใช่เรื่องดี เพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นคือสิ่งที่น้องสาวจงใจทำให้พี่สาว ดังนั้นจึงต้องเก็บเงียบไว้ไม่บอกให้ผู้ที่กำลังจะถูกเซอร์ไพรส์ตัวเด็ดขาด ทว่าสองมือของลูกสาวกลับเคลื่อนมาจับไหล่ของเขา และเริ่มบีบอย่างรุนแรงจนกระดูกลั่น “แรงไปแล้วนะ”

“จะบอกมั๊ยคะ” เสียงดุของโรส “ก็รู้อยู่ว่าหนูไม่ชอบให้มีอะไรค้างคาใจ” อีสตริ่มสับสนพุดค่อยๆ เลื่อนสองมือขึ้นมาบีบคอของเขาย่างรุนแรง “หากไม่บอก...หนูไม่ปล่อยนะคะ”

อาเรสมันใจว่าโรสแค่แกล้งขู่เล่นๆ ทว่าพอเวลาผ่านไปพักหนึ่ง มือของลูกสาวกลับมีคลายออกแม้แต่นิดเดียว หากเขายังเข้าใจลูกสาวผิดต่อไป คง

ได้อยู่ในสภาพอากาศหายใจอย่างแน่นอน แต่จะให้หักหลังลูกสาวอีกคนที่ต้องการให้พี่สาวดีใจในวันนี้ เขาก็คงไม่ใช่พ่อที่ดี ดังนั้นต้องยึดหลักยอมตายเพื่อความสุขของครอบครัว

“ฮือๆๆๆ” จู่ๆ เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าก็หลังน้ำตาออกมามีขนาดสาย และชักมือทั้งสองกลับไปปิดใบหน้า พร้อมกับนัยยongๆ “นี่สินะชีวิตของลูกติดฝั่งแม่... ท่านพ่อจึงไม่เคยคิดจะเปิดใจกับหนูเลยสักครั้ง... แต่ยาก็มีความลับในความลับนี้ตลอด... ชีวิตหนูช่างอวสานจริงๆ... เดี่ยวพอมรยาใหม่ทั้งสองตั้งครรรภ์ หนูก็คงโดนทิ้งแล้วสินะ”

“เออ” ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ พอหันซ้ายหันขวาก็ยังไม่เห็นใครสักคน ‘ถ้าฮั้วฮั้วอยู่ด้วยก็ดีสิ’ เขาสิ้นหนทาง ได้แต่นัยยongๆ พร้อมกับใช้สองแขนโอบกอดลูกสาว “พ่อขอโทษ... ถ้าพอบอกความจริงเรื่องรินารือออกไป ลูกโรสต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องนะ” อีสตรีผมสีชมพูผงกศีรษะขึ้นลง “วันนั้นวันเกิดใครเอ่ย”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าปล้นนัยยong “น้องรินารีน่ารักที่สุดเลย” นัยนดาสีชมพูเริ่มมีน้ำตาไหลต่ออีกครั้ง

ชายหนุ่มรู้ว่านี่คือน้ำตาแห่งความปิติยินดี จึงเลื่อนมือขวาขึ้นไปลูบศีรษะของลูกสาว เพียงร่างบางหยุดร้องไห้ก็เป็นเวลาที่เขาจะพูดบางสิ่ง

“สุขสันต์วันเกิดนะโรส”

“ขอโทษที่บีบคอและแกล้งร้องไห้ในตอนแรกนะคะ ท่านพ่อ” โรสเลื่อนสองมือขึ้นมากอด พลังพาดปลายคางลงบนไหล่ขวา “ท่านพ่อคงไม่โกรธหนูนะคะ”

“เอ่!!! ตอนแรกแกล้งร้องไห้เหวอ”

“แกล้งลึคะ” เสียงขบขันของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า “ท่านพ่อไม่ต้องห่วงนะ หนูจะแกล้งไม่รู้เรื่องให้ได้เลย... พอคิดถึงความน่ารักของน้องสาวก็ต้องตื่นตันใจอีกแล้ว... กระซิกๆ”

“อย่าให้น้องรู้ว่าพอบอกล่ะ...” เขากลั้วโดนลูกรินารือเกลียด

“แน่นอน ชินหนูเผยพิรุณ ปีน้าน้องรินาริก็จะไม่แอบทำอะไรแบบนี้ให้

อีก” ลูกสาวคนนี้เริ่มพูดอะไรแบบที่มีหลักการต่างๆ นานา “ดังนั้นในปีหน้าหนูก็จะแก้งลัมนั้นเกิดตัวเอง...วันนั้นจะต้องทำงานเยอะๆ เพื่อให้น้องสาวแอบคิดว่าพี่สาวลืมนะๆ แค่นี้น้องสาวก็จะจัดงานวันเกิดให้หนูทุกปี”

‘คิดไปได้’ จู่ๆ ชายหนุ่มก็รู้สึกมีอิสระะ พอถูกคิดถึงสาเหตุก็คงไม่พ้นเรื่องที่ตนฝึกฝนนานเกินไป จึงพาดปลายคางลงบนไหล่ขวาของลูกสาว “ฝากพาพ่อไปนอนในห้องทีนะ” เอ๋เอ๋เสริจก็ปิดตาลง

โรสมองพ่อเลี้ยงแล้วซิกยิ้มให้ความจริงจังของอีกฝ่าย “ฝันฝึกจนสลบอีกแล้วนะคะ” เธอมองอุโมงค์เบื้องหน้า ก่อนจะหันกลับไปมองด้านหลังเพื่อชมความงดงามของทะเลสาบน้ำใส “นอนพักที่ริมทะเลสาบดีกว่านะคะ อากาศดีกว่าเยอะเลยละ”

จากนั้นเธอก็หันไปเห็นต้นไม้สีแดงต้นหนึ่งที่มีลำต้นใหญ่ประมาณห้าคนโอบ อยู่ห่างจากทะเลสาบประมาณห้าเมตร และมีกิ่งไม้แผ่ขยายออกไปโดยรอบ ช่วยบดบังแสงตะวันได้เป็นอย่างดี ทำให้มีเพียงแสงแดดรำไรสาดลงไปบางจุด

‘ตรงนั้นก็แล้วกัน’

เธอพาพ่อเลี้ยงไปจนถึงต้นไม้ต้นดังกล่าว แล้วใช้มือซ้ายหยิบผ้าคลุมสีดำผืนหนึ่งออกมาจากช่องเก็บของ เพียงใช้สายพลึงกระสุนติดตามควบคุมให้มันกางบนพื้น ค่อยนั่งลงบนผ้าผืนนั้นแล้วเอนหลังพิงต้นไม้ ส่วนร่างของบิดาถูกวางไว้ที่ด้านซ้าย

ยามคิดถึงความรักของน้องสาว หญิงสาวก็ต้องหัวเราะอย่างมีความสุข ก่อนจะก้มลงมองกันทะเลสาบ ซึ่งกึ่งกลางมีแท่งคริสตัลสีแดงที่มีขนาดใกล้เคียงกับร่างของเธอ ยามที่รู้ว่ามันใช้ทำอะไรก็ต้องประหลาดใจ เพราะไม่คิดว่ามันจะเป็นทางเข้าออกปราสาทเรดคริสตัลชั้นในสุดแห่งนี้

หลังจากครุ่นคิดและซักซ้อมการแก้งว่าไม่รู้เรื่องต่อหน้าน้องสาวพักหนึ่ง เธอก็เผลอหลับผล็อยไปโดยไม่รู้ตัว

สวบ!!! สัมผัสบางอย่างบนศีรษะทำให้เธอตื่นจากหลับใหล

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าลืมหืมตาขึ้น เห็นแสงจันทร์สาดส่องลงบนผืนน้ำ พอหันขวาก็พบว่ารินารีในชุดวันพีชสีขาวกำลังยกสองมือค้างอยู่เหนือศีรษะของตน สองเท้าของน้องสาวเขย่งขึ้นมาจนสุด อีกฝ่ายกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเลื่อนมือทั้งสองข้างกลับไปไหล่หลังอย่างรวดเร็ว

“กลับมาแล้วรีคะ” โรสพยายามเอ่ยเสียงเย็นชาที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่พอรู้ว่าน้องสาวแอบซ่อนบางสิ่งไว้ด้านหลัง เธอก็แทบอยากจะร้องให้กับความน่ารักของอีกฝ่าย “วันนี้เที่ยวสนุกมั๊ยคะ”

“สนุกมากๆ เลยค่ะ” รินารีก้มหน้าลงพรางพุด “พี่คะ...หนู...” หลังจากหยุดดวาก็ค่อยๆ ยื่นสองมือมาด้านหน้า เผยให้เห็นที่คาดผมสีขาว มีลวดลายเถาวัลย์สีดำ “ของขวัญวันเกิดค่ะ”

ติ๊กๆ!!! หัวใจของหญิงสาวเต้นระรัวด้วยความยินดี

“เวลาที่สาวสอนหนูอ่านหนังสือ ผมจะตกลงมาปรกหน้าบ่อยๆ ใช่มั๊ยคะ”

“อืม...” เธอตอบรับ

“หนูเลยคิดว่าของชิ้นนี้จะช่วยให้พี่สาวอ่านหนังสือกับหนูนานขึ้น” รินารียิ้มแป้น

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเลื่อนสองมือไปโอบเอวน้องสาว แล้วอุ้มขึ้นมายืนอยู่บนตัก “สวมให้พี่สิคะ” หญิงสาวไม่อาจลืมน้ำตาต่อไปได้อีก เด็กสาวผมสีชมพูสวมที่คาดผมให้เธออย่างนุ่มนวล พอสวมเสร็จหญิงสาวก็กอดน้องสาวจนแนบชิด ก่อนจะพรมจูบลงบนแก้มซ้ายและขวาของอีกฝ่าย “พี่รักน้องที่สุดเลย”

“แต่หนูรักพี่เป็นอันดับสามนะคะ...รองจากท่านพ่อและท่านแม่” เสียงจริงจังของน้องสาว

เพลิง!!! เสียงบางสิ่งบางอย่างในจิตใจของโรสแตกร้าว น้ำตาของเธอหยุดไหลริน เปลี่ยนเป็นความโกรธที่แน่นอยู่ภายในอก

“ถ้ารองจากท่านแม่ยังพอทน แต่รองจากท่านพ่อที่ทุ่มเทเวลาให้น้อย

กว่า...อันนี้ที่รับไม่ได้จริงๆ ค่ะ’

ทว่าวันนี้เป็นวันเกิดของตัวเอง เธอจึงไม่คิดจะหันซ้ายไปดูค่าพอลเลี้ยง ที่ดูแลน้องสาวน้อยกว่าตน แต่ดันแย่งความรักไปได้มากกว่า เธอเพียงจูบ หน้าผากของน้องสาวตัวน้อย แล้วเลื่อนมือขวาขึ้นลูบหลังศีรษะของอีกฝ่าย ปลายคางพาดลงบนไหล่ขวา ค่อยหันซ้ายมองศัตรูที่อยู่ในครอบครัวซึ่งกำลัง ทรนเสียดังที่

‘ไว้พรงนี้ค่อยถามสาเหตุที่น้องสาวรักท่านพ่อมากกว่าหนูนะคะ... ไม่ ลี...รีว่าท่านพ่อเล่นโกหกใช้ความสามารถสะกดจิต’ เธอโกรธที่พอลเลี้ยงเล่นตลกตลก จึงเลื่อนมือซ้ายไปหยิกต้นขาขวาของอีกฝ่าย แล้วรีบชักมือข้างนั้นกลับมา สวมกอดน้องสาวตามเดิม ส่วนบุรุษผู้นั้นต้องสะดุ้งตื่น พร้อมกับหันมามอง ด้วยดวงตาปริบ ‘หนูไม่ผิดนะ...นี่เป็นเพราะท่านพ่อเล่นโกหกเอง’

อาเรสที่เพิ่งตื่นนอนต้องแปลกใจ เพราะรอยยิ้มบนใบหน้าของโรสเต็ม ไปด้วยความโกรธมากกว่าความสุข จากการที่อยู่กับลูกสาวคนนี้นานานปี ย่อม รู้ดีว่าตนคงเผลอทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ พอมองบนศีรษะซึ่งมีที่คาดผมสีชาวลวดลายเถาวัลย์สีดำก็ต้องฉีกยิ้ม

‘เพราะผมตื่นไม่ทันตอนมอบของขวัญนี้เอง’ ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายไป ลูบศีรษะลูกสาวตัวน้อย “เก่งมากๆ เลยนะ พี่สาวต้องรักลูกมากกว่าพ่อแน่ เลย”

“ใช่ หนูรักน้องมากกว่ารักท่านพ่อ” เสียงดูของอิสตรีผมสีชมพู “ส่วน ที่รักมากที่สุดย่อมต้องเป็นท่านแม่โรเซ่”

“ท่านพ่อไม่ต้องห่วงนะคะ...” วินารีเดินมานั่งตัก เอนหลังลงมาแนบชิด กับแผ่นอก “หนูจะรักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่งไปตลอดกาล”

วืง!!! ลางสังหรณ์บางอย่างของเขายกบอกว่า คำพูดเมื่อครู่ได้จุดไฟแค้น ให้โรส

“ท่านพ่อมีเสน่ห์จริงๆ นะคะ” เสียงเย็นชาของเจ้าหญิงโรเซ่ตัดว่า “ท่าน แม่ก็รักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่ง น้องสาวก็ยังรักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่งอีก... กระซิกๆ”

“เอ่!!!” เสียงตกใจของรินารี่ที่หันไปมองหน้าพี่สาว “เมื่อไหร่เรื่องจริง
เหรอะคะ”

“จริงสิ” เสียงเศร้าสลดของโรส

“แบบนี้หนูก็ต้องรักท่านพี่เป็นอันดับหนึ่งแทนสิ” ลูกสาวตัวน้อย
กระโดดลงจากตักไปสวมกอดพี่สาว “ตั้งแต่นี้หนูจะรักท่านพี่เป็นอันดับหนึ่ง
ท่านแม่เป็นอันดับสอง...ส่วนท่านพ่อเป็นอันดับสามก็แล้วกัน”

“เอ่!!! แต่ก่อนหน้านี้หนูพูดอีกแบบนี้มา” เสียงตกใจของโรส

“ก็ตอนเล่นิทานพ่อกับคุณแม่...” ลูกสาวตัวน้อยกำลังพูดสิ่งที่เขาห้าม
ชายหนุ่มรีบเอ่ยออกไป “อย่าพูดนะ”

หมับ!!! มือซ้ายของโรสเลื่อนมาปิดปากของเขาไว้อย่างแน่น แววตาของเธอ
เย็นชาเหมือนพร้อมจะสังหารเขาทิ้งได้ทุกเวลา

‘โรสไม่จำเป็นต้องรู้หรอก’

‘ในครอบครัวไม่สมควรมีความลับนะคะ ท่านพ่อจอมเล่นตลก’
เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าชักมือซ้ายกลับไปสวมกอดน้องสาวของเธอ “เล่าต่อสิคะ”

“ให้ทุกคนรักท่านแม่เป็นอันดับหนึ่ง เพราะท่านแม่รักพวกเราเป็น
อันดับหนึ่ง” รินารี่กำลังพูดสิ่งที่เขาห้ามต่อหน้าโรส “แล้วพ่อกับคุณแม่ว่า ท่าน
พ่อรักท่านแม่เป็นอันดับหนึ่งด้วยมั๊ยคะ ท่านพ่อก็ตอบว่า แน่แน่นอนสิ”

“แล้วยังไงต่อ” เสียงสงสัยของโรส

“พวกเราเลยคิดว่า ท่านแม่รักพวกเราเป็นอันดับหนึ่ง หากพวกเรา
ยังรักท่านแม่เป็นอันดับหนึ่ง ก็จะไม่มีการรักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่ง” เสียงสดไ
ของรินารี่ที่คลี่ยิ้มกว้าง “ในเมื่อท่านแม่ถูกท่านพ่อรักเป็นอันดับหนึ่ง ท่านแม่
คงจะไม่รู้สึกเหงา พวกเราก็เลยตกลงกันว่าจะรักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่งแทน”

“ทำแบบนั้นไม่ได้นะ” อาเรสเลื่อนสองมือไปสวมกอดลูกสาวตัวน้อย
“แม่ของลูกต้องอุ้มท้องลูก และเลี้ยงชีวิตเพื่อให้กำเนิด” ชายหนุ่มขยับมือขวา
ไปลูบศีรษะของอีกฝ่าย “ดังนั้นลูกต้องรักแม่ให้มากๆ สิ”

“คะ!!!” เสียงสดไของรินารี่

ลูกสาวเดินมานั่งอยู่ตรงกึ่งกลาง พลังเลื่อนมือข้างหนึ่งมาจับมือขวา

ของเขา ส่วนอีกข้างจับมือซ้ายของโรสไว้หลวมๆ

“แต่วันนี้หนูรู้แล้วว่าท่านแม่รักท่านพ่อเป็นอันดับหนึ่ง ท่านพ่อก็รักท่านแม่เป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้นตั้งแต่นี้หนูตัดสินใจจะรักพี่สาวเป็นอันดับหนึ่งแทน” วินาทีหันซ้ายหันขวา เผยให้เห็นแววตาลนลาน “ท่านพ่อและพี่สาวห้ามบอกท่านแม่นะคะ หนูกลัวท่านแม่จะเสียใจ”

“อือๆ” เสียงหัวเราะอย่างมีความสุขของโรส ‘วันหลังท่านพ่ออย่าสอนหลักตรรกะแปลกๆ ให้น้องสิ’

‘พ่อก็แค่อยากจะทำให้พวกลูกรักแม่มากๆ เท่านั้นเอง’ ชายหนุ่มตอบตามตรง

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าหันมาส่งยิ้มหวาน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ลูกสาวตัวน้อยก็เปลี่ยนไปเอนหลังพิงต้นไม้ พลงฮัมเพลงที่โรสมักร้องเป็นประจำช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา เพลงนี้พวกเขาจะร้องยามเก็บเกี่ยวผลผลิตที่แปลงเกษตร

“อะแฮ่ม!!!” เสียงกระแอมไอดังขึ้นจากด้านซ้ายมือ

ชายหนุ่มหันไปเห็นอิสตรีผมสีดำในชุดเดรสเกาะอกกระโปรงสองชั้นสีแดง อีกฝ่ายเคลื่อนมานั่งอยู่ด้านซ้าย ถัดไปเป็นเพรียในชุดเดรสเกาะอกกระโปรงสามชั้นสีทอง เขาริบบามบางสิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้

“กินข้าวเย็นหรือยัง”

“ซิ!!! มีอะไรให้พูดอีกเยอะแยะมากกว่าคำถามไร้สาระพรรคนั้นนะคะ” อิสตรีผมสีดำส่งเสียงไม่พอใจ พลงเลื่อนมือทั้งสองข้างไปชี้เสื้อผ้าของตนดวงตาเต็มไปด้วยความโกรธ “ชุดนี้เป็นยังงี้บ้าง”

“สวยดี”

“น้อยไปมั๊ยคะ” อาธินำมองมาด้วยแววตาเย็นชา “ธรรมดาต้องชมมากกว่านี้สิ”

อารเสณุกคิดได้ถึงคำพูดของน้าคาร์ล “เสื้อผ้าชุดใหม่ของคุณหนูในวันนี้...ยังมีสวยเท่าคุณหนูอยู่เช่นเดิม”

อิสตรีผมสีดำมองมาด้วยแววตาเรียบนิ่ง ก่อนจะคลิ้ย้มหวาน “จริงเหอ...” เขาก็ไม่ค่อยเข้าใจความหมายของวาจาที่นั่นสักเท่าไร แต่อิสตรีผม

สีดากลับเอียงศีรษะลงมาชนบนไหล่ซ้ายอย่างนุ่มนวล “แบบนี้เราต้องให้ท่านเห็นชุดที่สวยงามที่สุดด้วยมั้ย...อ๊ๆ”

ชายหนุ่มครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ สแทรกทิจิสชั้นสูงของเขาวิเคราะห์ประโยชน์ให้หลายสิบครั้ง จนได้คำตอบว่าเมื่อนำคำพูดของน้าคาร์ลผสมกับคำพูดของอาธิน่า นั้นหมายถึงชุดวันเกิดของเขา

“อย่าดีกว่า”

“เอ่!!! ไม่อยากเห็นจริงๆ หรือ” เสียงสงสัยของอิสตรีผมสีดำ

“ผมกลัวจะไม่หยุดแค่เห็นนะสิ” ชายหนุ่มหน้าร้อนผ่าวพลางก้มหน้าลง “ขอโทษด้วยที่ยังฝึกจิตใจมาไม่เพียงพอ”

“ตาบ้า...เราแค่พูดเล่น”

“ท่านพ่อลามก” เสียงดุของโรส

“ท่านไท่ฟาอุส...เป็นคนแบบนี้หรือคะ” เสียงเสียใจของเฟรย่า

“ขอโทษ...ที่ผมเป็นผู้ชายแบบนี้” หากไม่คิดว่าหิว เขาคงใช้สายพลังผู้รังสรรค์มุดดินหนีไปนานแล้ว “ขอกลับเข้าเรื่องสำคัญที่สุดทีเถอะ มีอะไรให้ผมกินบ้างไหม”

“เดี๋ยวอาเรียจะนำอาหารมาให้ด้วยตัวเองค่ะ” เสียงเหนื่อยใจของอาธิน่า

เมื่อรู้ว่ามีอาหารมาแน่ๆ เขาจึงถามเรื่องสำคัญอันดับถัดไป “เมืองซิลเวอร์เวสเป็นยังไงบ้าง”

“แรงระเบิดมหาศาลส่งผลให้เมืองดังกล่าวหายไปจากแผนที่” เสียงเฉยชาของอิสตรีผมสีดำ “เมื่อสามเดือนก่อน สภาเทสซึ่งเป็นเจ้าของทวีปซิลเวอร์มูนระดมทุนสร้างเมืองนั้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ปัจจุบันมันจึงกลายเป็นอ่าวซิลเวอร์เวส ส่วนเมืองชื่อนิวซิลเวอร์เวส”

“ประชาชนของเมืองซิลเวอร์เวสละ” ชายหนุ่มอยากรู้ว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง

“พวกที่อพยพทั้งหมดปลอดภัยดี” แม้เสียงของเฟรย่าจะดูสดใส แต่ใบหน้ากลับเต็มไปด้วยความมกลักลุ่ม “แต่ประชาชนที่ตายก่อนการอพยพครั้ง

ใหญ่มีถึงหนึ่งร้อยสิบแปดคน เป็นชาวทะเล...”

“อย่าคิดมากสิ สงครามระดับนั้นกลับมีผู้เสียชีวิตแค่หยิบมือก็นับว่าบุญโขแล้ว” อาริน่าพูดเสียงดู มือซ้ายเลื่อนไปโอบไหล่ของเพื่อนสาว “แล้วก็เลิกโทษตัวเองด้วย ต่อให้เธอไม่ได้เผลอติดต่อศัตรูโดยไม่รู้ตัว สักวันพวกมันก็ต้องทำแบบนั้นที่ใดที่หนึ่งอยู่ดี”

“พวกเทพเป็นยังไงบ้าง” อาเรสถามอย่างสงสัย

“ท่านลุงออกประกาศว่า...พวกนั้นเป็นกองทัพกบฏ” เสียงไม่พอใจของอิสตรีผสมสีทอง “ซึ่งกบฏเหล่านั้นก็ประกาศตนว่าไม่เกี่ยวกับท่านลุง พวกมันขอลูกจันทน์ตายเพื่อความผืนแห่งเผ่าเทพ” มือขวาของเทพสาวทูปพื้น “เมื่อสองเดือนก่อน...ท่านลุงได้ร่วมมือกับชาวทาร์ซบุกทำลายวังกบฏทั้งสิบเจ็ดจนหมดสิ้น”

ชายหนุ่มผู้ตัวนั้นจะต้องเป็นแผนการของผู้เล่นเพื่อให้ตนกลายเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เขากลับรู้สึกว่เรื่องพวกนี้มีเลศนัยแอบแฝงไว้อีกชั้นหนึ่ง

“เพื่อแสดงความจริงใจ ท่านลุงยอมส่งมอบโกเล็มระดับทองห้าตัว โโกเล็มระดับเงินสิบตัว และโกเล็มระดับแดงห้าสิบตัวแก่ทุกทวีป” เฟรยาใช้มือขวาทูปพื้นอีกครั้ง “ในตอนนี้นำทั้งสิบทวีปได้มอบตำแหน่งหัวหน้าสมาพันธ์พิทักษ์ทาร์ซแก่ท่านลุงเรียบร้อยแล้ว”

อาเรสมองอาริน่าในทันใด “ทำไม...”

“ถึงเราจะอยากได้โกเล็มพวกนั้น แต่เราก็ไม่ลั่นคิดขนาดจะมอบตำแหน่งให้มันหรอก” เสียงไม่พอใจของอิสตรีผสมสีดำที่ก้มหน้าลง “แต่ถ้า...แต่ถ้าเราสั่งให้เซเรน่าแย่งในที่ประชุม...พวกมันจะต้องใส่ร้ายว่าเราให้ความร่วมมือกับกบฏอย่างแนบนอน” มือขวาของเธอเลื่อนมาจับมือซ้ายของเขานั่น “ลองคิดดูสิ...จะเกิดอะไรขึ้นกับทวีปของเราบ้าง”

“ขอโทษ” เขาสำนึกผิดที่มองเธอในแง่ร้ายเกินไป ทว่าการมอบอำนาจนั้นให้ก็อดออฟฟิซยอมไม่ใช่เรื่องดี “แต่ผม...”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ...” เสียงเข้มของอิสตรีผสมสีดำ “เราสั่งให้เซเรน่าเสนอหัวข้อสุดท้ายในที่ประชุม ตำแหน่งที่เจ้าชั่วนั้นได้ไปจะตกเป็นของทีมที่

ชนะเลิศการประลองสิบทวีปรุ่นพิเศษ” หญิงสาวคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ “ซึ่งผู้เข้าร่วมการประลองรอบดังกล่าว หนึ่งในทีวี่จะส่งได้เพียงหนึ่งทีมเท่านั้น” เธอกุมมือของเขาแน่นขึ้น “หนึ่งทีมจะต้องประกอบด้วยผู้นำสูงสุดของทีวี่นั้น และลูกทีมอีกสี่คน”

“ท่านก็จะได้รับอำนาจในที่เดียวสินะ” เสียงเฉยชาของโรสที่กำลังเลื่อนมือขวาจับที่คาดผมบนศีรษะ “หลังจากรับของเขาเสร็จ...ก็รวบรวมอำนาจของเขาต่อ...ท่านช่างร้ายกาจจริงๆ”

“เราแค่ว่าเพื่อนสนิทของเราเท่านั้น” อาธิน่าตอบเสียงแข็ง “เราจะทำให้ทาร์ชที่สงบสุขกลับมาอีกครั้ง...เกือบหนึ่งทศวรรษแล้วที่มีแต่ความวุ่นวาย” หญิงสาวคลายมือขวาที่เกาะกุมออก แล้วยื่นไปลูบศีรษะของวินารี “เราอยากมอบสันติสุขเป็นของขวัญให้แก่ประชาชนทุกคนบนทาร์ช”

จู่ๆ เฟรย่าก็เดินมายืนอยู่เบื้องหน้า ก่อนจะคุกเข่าขอลง “ข้าคงไม่อาจร่วมเดินทางได้อีก”

“ทำไมล่ะ” อาเรธถาม

“เพราะข้ามีค่าหัวสิบล้านเหรียญทอง” เสียงเคร่าสร้อยของอิสตรีम्मสีทอง “ท่านลุงใส่ร้ายว่าข้าเป็นหัวหน้ากบฏ...ฆ่าท่านพ่อของตัวเอง หวังยึดครองทาร์ชเพื่อความผั่งแผ่แห่งเผ่าเทพ” นัยน์ตาของเธอเต็มไปด้วยความโกรธ “ปัจจุบันกำลังหลบหนีพร้อมอาวุธร้ายแรงที่ข้าไม่มีสักชิ้น...อีกฝ่ายใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างในการจัดตั้งสมพันธมิตรพิทักษ์ทาร์ชขึ้น” เทพสาวกัมศีระลง “หากเดินทางไปกับท่าน รังแต่จะทำให้เกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นในอนาคต”

“ยัยบ้า...อย่ามาแย่งบทยอดอ่อนของเราสิ” อาธิน่าเลื่อนมือขวาไปด้านหน้า แหวนสีเทาปรากฏที่ใจกลางฝ่ามือ “นี่คือเกรย์พอร์ที่สามารถทำให้เป็นบุรุษเพศได้” แหวนดังกล่าวลอยไปอยู่บนศีรษะของเทพสาว “ต่อให้ใช้ไวต์พอร์หรือแบล็กพอร์สายตรวจสอบ ก็ไม่มีใครรู้หรือกว่าเจ้าเคยเป็นอิสตรี”

“แต่...” เสียงสั่นเครือของเฟรย่าที่แก้มแดงระเรื่อ

“เราอยากให้เจ้าเดินทางไปด้วย เพราะพวกเราเป็นเพื่อนสนิทกันนะ” เสียงแง่งอนของอิสตรีम्मสีดำ

“ข้าอยากเป็นอิสตรีเมื่ออยู่ต่อหน้าท่านไท่ฟาอุสนี่นา” เทพสาวเริ่มน้ำตาพร่างพรู “ขึ้นเป็นบุรุษเพศ...ท่านก็ไม่เหลียวแลข้าสิ”

“เฮ้อ...กังวลเรื่องแบบนั้น...เดี๋ยวเราให้เวลาเจ้าอยู่ด้วยกันสองต่อสองดีมั้ย” เสียงเบื้อน่ายของอาธิน่า ทว่าร่างบางที่คุกเข่าอยู่กลับส่ายหน้าไปมา “เรื่องมากจริงๆ” อิสตรีผสมสีดำเลื่อนมือขวาไปจับไหล่ของเขา “ในเวลานั้นเจ้าช่วยทำให้เรามั่นใจในตัวเองที่...รับรองว่าเราไม่แอบดูแน่นอน”

“หา!!!” ชายหนุ่มกับเทพสาวร้องเสียงหลง

“ไม่ไหวเลย...” เสียงเย็นชาของอาธิน่าที่ไข่มือซ้ายชี้หน้าเพื่อนสนิท “เจ้าไม่ชอบไท่ฟาอุสรี”

“ซอบสิ”

“เจ้าไม่อยากอยู่กับเขาเหรอ”

“อยาก”

“อืม...” เสียงครุ่นคิดของอิสตรีผสมสีดำ “ทั้งการมอบทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้าให้ไท่ฟาอุส...ก็ไม่มีอะไรเสียหายสักหน่อยนี่นา”

“โอ้!!!” เทพสาวส่ายหน้า “ของแบบนี้มันต้องหลังแต่งงานสิ”

“ผมเห็นด้วย” อาเรสรีบสนับสนุน

“นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เจ้าจะออกความเห็น” เสียงดุของอิสตรีผสมสีดำที่ลุกขึ้นยืน

“หา!!! แต่...ถ้าเกิดฟาเธอร์บอนด์ขึ้นมันเป็นความรับผิดชอบของผมนะ”

“ฟาเธอร์บอนด์ไม่เกิดง่าย ๆ สักหน่อย” เสียงโกรธของอาธิน่า

“ท่านพ่อ...ทำให้ท่านแม่เกิดฟาเธอร์บอนด์ตั้งแต่ครั้งแรกค่ะ” เสียงเงินอายของโรส

“หา!!!” เสียงตกใจของอาธิน่าและเฟรย่า “โกหกหรือเปล่า”

“เราจะพูดโกหกไปทำไม” เสียงสงสัยของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า

จู่ๆ ทั้งอาธิน่าและเฟรยาก็เคลื่อนไหวออกไปด้านซ้ายมือ พวกเธอต่างสวมกอดกันแล้วหันมาทางนี้ เผยให้เห็นแววตาเหมือนกำลังดูตัวประหลาด

“นี่เจ้า...” อิศตรีผมสีดำใช้มือขวาที่สั่นเทาชี้ไปที่เขา “ไม่ยอมบอกความสามารถพิเศษนั้น...เพราะกะหลอกให้เรติดกับดัก เพื่อจะได้ล่วงเกินเราทุกวัน ทุกคืนเลยสินะ”

“ท่านไท่ฟาลุส...ข้า...” เฟรยาร์วิ่งกลับเข้าไปในอุโมงค์อย่างกะทันหัน

“จนกว่าสงครามจะจบ...อย่าหวังเลยว่าเราจะแต่งงานด้วย” อาริน่ารีบวิ่งตามหลังเทพสาวไป

“ท่านพ่อ เดี่ยวหนูกับน้องไปพักผ่อนก่อนนะคะ” เสียงงัวเงียของโรส

เจ้าหญิงโรเซ็ดต้าอุมรินารีที่หลบไหลไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ เธอเดินกลับเข้าไปในอุโมงค์อย่างว่องไว ตอนนี้จึงเหลือเพียงเขานั่งฟังเสียงดนตรีที่เกิดจากท้องของตน

จ๊อก!!! เสียงท้องร้องดังเป็นจังหวะ หากควบคุมมันได้เมื่อไหร่เขาคงได้เปิดดวงดนตรีจริงๆ

“หิวๆๆ” ชายหนุ่มเมยหน้ามองหนุ่มเมยรูปร่างคล้ายก้อนเนื้อที่เคลื่อนผ่าน ภาพเหล้าก่อนเนื้อเคลื่อนไปรวมกันดูเหมือนจะวิ่งเล่นอยู่กับบ๊อง จนทำให้คิดถึงคำพูดของเบลนาเทีย หากในอนาคตพวกเรากำลังจะอดตาย มันจะเป็นอาหารมื้อหนึ่งเลยนะ แม่เรนเน่ ยามคิดถึงจุดนี้เขาก็เริ่มเห็นด้วย ‘ลูกโรสน่าจะทั้งอาหารไว้ให้พ่อบ้างนะ’

เจ้าหญิงโรเซ็ดต้านอนอยู่บนเตียง ใช้มือขวาสวมกอดน้องสาวที่หลบอยู่ด้านข้าง ในตอนนี้เธอไม่ยากทำอะไรอีกแล้ว นอกจากอ่านหนังสือไปพลางดูน้องสาวคนนี้เติบโตไปพลาง อยู่ดีๆ บนเตียงด้านซ้ายก็มีการเคลื่อนไหวจึงหันไป เห็นบุรุษผมสีทองยาวจดเอว นัยน์ตาสีทอง ใบหน้าหล่อเหลาดุจเทพบุตร รูปร่างสมส่วน สูงเท่ากับเฟรยาร์ เคลื่อนกายเข้ามาที่ละนิด

หากเป็นผู้ชายคนอื่นหญิงสาวคงใจมึนสักรอบ เพราะบังอาจขึ้นมาอยู่บนเตียงของเธอโดยไม่ได้รับอนุญาต ทว่าผู้ชายคนนี้มีไขใคร่อื่นนอกจากเฟรยาร์ ที่เข็เกรี้ยวพรทำให้อยู่ในร่างของบุรุษสวมชุดอิสตรี

“หาเสื้อผ้าใหม่เถอะ” โรสต้องส่ายหน้าให้ภาพที่เห็นตอนนี้

“เราเห็นด้วย” เสียงเหนื่อยใจของอาธิน่าที่อยู่ด้านหลังเฟรย่า

“รู้่น่า...” เฟรย่าแปลงร่างกลับเป็นผู้หญิงแล้วนอนลงทันที มือซ้ายของอีกฝ่ายเคลื่อนไปด้านหลังเพื่อจับมือขวาของเพื่อนสนิท “พรุ่งนี้ไปด้วยกันหน่อยสิ แบบว่าข้าไม่เคยซื้อเสื้อผ้าผู้ชายมาก่อน”

“ใช้สายพลังผู้สร้างสรรค์สร้างไม่ยากกว่าเธอ” เสียงเบื่อหน่ายของอาธิน่า

“สร้างนะได้ แต่ข้าอยากรู้ว่าประชาชนทั่วไปของทวีปนี้กำลังนิยมเสื้อผ้าแบบใด” เสียงเคร่งขรึมของเฟรย่า “ขึ้นเสื้อผ้าแตกต่างกันมากๆ ก็ปะปนกับคนทั่วไปไม่ได้สิ”

“อูๆๆ ตั้งแต่เป็นนักโทษนี่ระวังตัวเจเลนนะ” เสียงหยอกล้อของอิสตรีผสมสีดำ

“ใจร้าย...ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดซะหน่อย” เทพสาวหลับตาลงโดยพลัน “อาธิน่าใจร้าย ไม่คุยด้วยแล้ว”

“ตามใจ” อิสตรีผสมสีดำกระโดดมานั่งอยู่ด้านขวาของเธอ “ช่วยบอกเรื่องอื่นๆ ของอาเรสให้ฟังหน่อยสิ เดี่ยวเรามีรางวัลให้ด้วยนะ”

“รางวัลคงไม่ต้องหรอกค่ะ” โรสตอบปฏิเสธเสร็จก็ถาม “แต่อยากรู้เรื่องอะไรล่ะ”

“ก็เรื่องลับๆ แบบที่เจ้าเพิงเล่าให้เราฟังเมื่อครู้ไง เราอยากรู้ว่ายังมีความลับอันตรายนอื่นๆ อีกมั้ย” เสียงเงินอายของอาธิน่าที่เริ่มพูดตะกุกตะกัก “อย่าบอกเจ้านั้นที่เราแอบถามเรื่องพวกนี้ล่ะ...เดี๋ยวมันจะเข้าใจผิดคิดว่าเราสนใจเรื่องราวของมันมากๆ เกิดมันเข้าใจแบบนั้นขึ้นเมื่อไหร่...คงนึกว่าเราหายใจเข้าก็มัน หายใจออกก็มัน”

“ท่านแม่โรเซ่และท่านแม่ฮั้วเป็นแบบนี้แล้วนะค่ะ” หญิงสาวมกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ยามเห็นแม่ทั้งสองอดอดอันท่านพ่อทุกครั้งที่มีโอกาส “พวกนัตสิมิกก็ขอขอบให้ท่านพ่อช่วยทำบางสิ่งให้ทุกวัน วาราริเยและแคทเธอรินก็มักจะมากินข้าวร่วมกันทุกมื้อ ไม่ว่าจะงานยุ่งขนาดไหน”

“นี่เจ้าเผาคณรู้จักหน้าตาเฉยแบบนี้เลยเธอ” เสียงตกใจของอาธิน่า

“แปลว่าเรื่องที่เรากำลังทำอยู่ในตอนนี้ สักวันก็ต้องถูกเผยแพร่ออกไปนะสิ” อิศตรีผมสีดาส่ายหน้าไปมา “ขอเพียงแค่เจ้าไม่เผาเรา หากอยากได้อะไรก็บอกมาได้นะ อ้อ! หญิงงามอย่างเจ้าคงอยากถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ใช่ไหม? เดียวกลับถึงทวีปโกลด์มูนจะสั่งให้จิตรกรหลวงอันดับหนึ่งวาดรูปของเจ้าประดับไว้ที่พระราชวังเลย”

“เราไม่สนเรื่องพวกนั้นหรอก แต่ถ้ากลับทวีปโกลด์มูนเมื่อไหร่ เราจะไปฝังตัวอยู่ในห้องสมุดทาร์ซ” โรสตั้งใจว่าจะอ่านหนังสือในที่แห่งนั้นจนหมด “เพราะเราชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็กแล้ว”

“ถ้าเรื่องแค่นั้นละก็” อาธิน่าใช้มือซ้ายหยิบต่างหูรูปหยดน้ำคู่หนึ่งออกจากช่องเก็บของ มันเปล่งแสงสีขาวเรืองรอง ภายในมีหนังสือสีดำเล่มหนึ่ง หมุนวนไปซ้ายที่ขวาที่ “รับสิ่งนี้ไปสิ”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเลื่อนมือซ้ายไปรับทันที “นี่มันดาต้าบ็อกซ์หรือ?”

“ใช่ ในนั้นบรรจุหนังสือทั้งหมดในห้องสมุดทาร์ซ ห้ามทำลายเด็ดขาดเลยนะ”

“คะ” หญิงสาวรู้สึกยินดี “งั้นเดี๋ยวเราอ่าน...”

หมับ!!! ไหลขวาของเธอถูกมือขวาของอีกฝ่ายจับแน่น

“รับของปิดปากไปแล้ว ก็อย่าลืมเก็บความลับไว้ด้วยล่ะ” เสียงเขินอายของอาธิน่า

“แน่นอน เดี๋ยวเราอ่าน...” เธอรู้สึกยินดีกับสิ่งของที่เพิ่งได้รับมา

หมับ!!! ไหลซ้ายของเธอถูกมือขวาของเฟรย่าจับ

“รับของเพื่อนเข้าไปแล้ว ก็อย่าลืมเล่าเรื่องต่างๆ ของท่านไท่ฟาอูสสิ” เสียงคาดหวังของเทพสาว

“เฮ้อ...ก็ได้” เธอพูดอย่างเหนื่อยใจ “ต่อไปนี้เป็นเรื่องลับๆ ของท่านพ่อที่มีแต่ท่านแม่ฮั่วและท่านแม่โรเซเท่านั้นที่รู้ เรื่องมีอยู่ว่า...”

ฮัตเซย์!!! อาเรสจามระรัวมาพักใหญ่แล้ว

ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะต่อให้หัวขานขนาดไหนเขาก็

ไม่เคยจามถี่ขนาดนี้ ครั้นคิดว่ากำลังมีคนนินทาเรื่องของตนอยู่ ก็ไม่รู้ว่า จะเป็นซิลเวอร์จีเนียสหรือเดอะแบ็กสแต็บ ซึ่งแค่คิดความโกรธก็ปะทุขึ้นมา อีกครั้งภายในจิตใจ ทว่าพอท้องร้องดังลั่นความโกรธก็สลายจนหมดสิ้น

“กลับเข้าห้องนอนไปปลุกโรสเพื่อขออาหารดีไหมนะ” ขณะที่ลุกขึ้นยืน ในใจก็คิดว่า ‘ไม่ได้...เราเป็นพ่อคน จะไปปลุกลูกสาวเพื่อขออาหารได้ยังไง’ ทว่าพอดังสติได้ก็เดินไปที่หน้าต่างเข้าดูโมงค์เรียบร้อยแล้ว “หา!!! นีร่างกาย ของผมกำลังไม่เชื่อฟังสมองเธอ”

ฟุดฟิด!!! จู่ๆ จมูกของเขาก็รับรู้กลิ่นหอมประหลาดที่โชยมาจาก ด้านหลัง

เมื่อกลับหลังหันอาเรสก็เห็นอาเรียซึ่งอยู่ในร่างแวมไพร์สาวสวมชุดนอน เหมือนกับเมื่อวานผายมือขวาวออกด้านข้างลำตัว เผยให้เห็นกล่องอาหารทรง กระบอกสีแดง ซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณหนึ่งเมตรและสูงสิบชั้น แต่ละ ชั้นสูงหกนิ้ว ชั้นบนสุดที่เปิดทิ้งไว้มีข้าวห่อไขขนาดใหญ่อีกสองกอง

“หิวละสิ อีๆ” เสียงสดใสของแวมไพร์สาวที่เคลื่อนไหวมากอด “ไปนั่ง กินสิ เดี่ยวเราจะคอยป้อนให้เอง”

“อืม...” เขาเริ่มน้ำลายสอ

“แต่ต้องรีบกินหน่อยนะ เพราะเรามีเวลาพักกินอาหารแค่ครึ่งชั่วโมง... หาว!!!” อาเรียยกมือขวาวขึ้นมาปิดปาก แล้วใช้นิ้วหัวแม่มือปาดน้ำตา “ง่วงนอนจริงๆ เลย”

“อาเรียยังไม่นอนอีกเหรอ”

“การออกวาระชาการของทวีปเรดมูนแบ่งเป็นสองช่วง” เสียงเบื่อน่ายของแวมไพร์สาว “ช่วงที่หนึ่ง...ช่วงเช้าของมนุษย์ ช่วงที่สอง...ช่วงเช้าของแวมไพร์ พ่อเราเป็นจักรพรรดิเมื่อไหร่จะล้มเลิกระบบนี้โดยเร็ว เพราะบางทีไอ้พวกเงืง่าตอนกลางวันเห็นด้วย แต่ไอ้พวกเงืง่าตอนกลางคืนกลับคัดค้าน” เธอเงยหน้าขึ้นมา เผยให้เห็นดวงตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ “เราที่ต้องนั่งวาระชาการทั้งสองเวลา จึงกลายเป็นสะพานเชื่อมความเงืง่าของพวกเขาไปโดยปริยาย”

“อืม...” อาเรสไม่รู้ว่าจะสนทนาต่ออย่างไร เพราะไม่เชี่ยวชาญเรื่องการเมือง ต่อให้สืบทอดทฤษฎีขั้นสูงช่วยคิดวิธีบริหารบ้านเมืองแบบใหม่ได้ แต่หากอาเรียไม่ขอความช่วยเหลือ เขาย่อมไม่มีสิทธิ์ยุ่งเรื่องบ้านเมืองของเธอสักแว่นไพร่สาวพาเขาเดินไปที่หน้ากล่องอาหาร ในสมองก็คิดเพียงแค่ว่า ‘กินอาหารให้เต็มทีดีกว่า เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง’

หลังจากกินอาหารแบบลืมหืมทุกสรรพสิ่ง อาเรสรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตนกำลังนั่งพิงต้นไม้ต้นเดิม และมีอาเรียที่บัดนี้ผมเป็นสีทองนั่งหลับอยู่ด้านซ้ายมือ ศีรษะของเธอซบไหล่ของเขา กุมมือซ้ายของเขาไว้หลวมๆ

พี่! เสียลงมหายาใจอันแผ่วเบาจากร่างบางบ่งบอกว่าเธอกำลังหลับสนิท ชายหนุ่มจึงเลื่อนมือขวารื้อมาลูบศีรษะของอีกฝ่าย ก่อนจะเอ่ยถามบางสิ่ง

“ต้องไปออกกว่าราชการไม่ใช่หรือ”

“เสร็จแล้วค่ะ” เสียงสะลึมสะลือของร่างบางที่ยังหลับตา “แต่ก่อนออกว่าราชการเห็นท่านนอนอยู่ข้างกล่องอาหาร...เราเลยกลับมาดูแล” ศีรษะของแว่นไพร่สาวเลื่อนขึ้นเล็กน้อย ทว่าครู่หนึ่งก็ลงมาซบที่เดิม “ขอนอนต่ออีกหน่อยนะคะ...เดี๋ยวพอดวงตะวันใกล้ขึ้น...เราจะรีบตื่นและกลับห้องนอน”

“ฝันดีนะ” ชายหนุ่มชักมือขวากลับมาวางข้างลำตัว

“ค่ะ” อัสตริผมสีทองขานรับก่อนจะหลับไหลต่อไป

ชายหนุ่มก้มมองพื้นที่มีพรหมสีแดงดูนุ่มนวล ค่อยเรียกผ้าคลุมรีโวออกมาในมือขวา หลังจากนั้นจึงคลุมร่างของแว่นไพร่สาวและตนพร้อมกัน พอเงยหน้ามองกลุ่มดาวมาลูชาบนฟากฟ้า ก็เห็นขวามองกลุ่มดาวของโซโลดิง

“เรารักท่านไท่ฟาอุสที่สุดเลย” เสียงเหนื่อยล้าของอาเรียที่ดูท่าจะนอนละเมอ “ต้องมีลูกให้ท่านไท่ฟาอุสเยอะๆ งามๆ”

ใกล้จะถึงเวลาจบเกมเข้าไปทุกทีแล้ว แต่ทำไมกลับรู้สึกได้ว่า ผมจะได้อยู่กับพวกเธอตลอดไปนะ’ อาเรสไม่เข้าใจกลางสังหรณ์นี้แม้แต่คนเดียว สิ่งที่ได้คงมีเพียงมองกลุ่มดาวบนฟากฟ้า ‘โซโลดิงจะเป็นอย่างไรบ้างนะ’

ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนซาร์ซึ่งอยู่ภายนอกเกม

โซโลคิงนั่งเอนหลังพิงหัวเตียงสีขาว มือขวาถูศีรษะของภรรยาที่กำลังหลับใหล หน้าท้องของเธอเริ่มนูนขึ้นทุกวัน จากนั้นหญิงสาวก็ล้มตาลุกขึ้นมาอย่างเชื่องช้า

“ฮ่าๆ ลี” ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาประคองแผ่นหลังของเธออย่างนุ่มนวล หลังจากนั้นจึงโอบร่าบบางเข้ามาแนบชิด “บอกก็ครั้งแล้วว่าย่าผีลุกขึ้นมาคนเดียว”

“อรุณสวัสดิ์” เสียงจ้วเจียของภรรยาที่สวมชุดคลุมท้องสีขาวบริสุทธิ์

“อืม...” ชายหนุ่มตอบรับ “วันนี้อยากไปไหนล่ะ”

“ที่ไหนก็ได้ค่ะ” อีสตรีผมสีชมพูตอบ “ขอเพียงมีพี่ไปด้วย”

“เดือนนี้ยังไม่ได้ไปสถานที่ท่องเที่ยวแถวนี้...จั้น...ไปสวนพฤกษชาติละกัน” โซโลคิงเอ่ย ก่อนจะจัดร่างของอีกฝ่ายให้อยู่บนเตียงนุ่มนวล ส่วนตัวเองนอนตะแคงขวา ดวงตาจ้องมองใบหน้าแดงระเรื่อของอีสตรีผมสีชมพู “ได้เวลารูบอรุณสวัสดิ์แล้ว”

“ว้าย!!! ปกติพวกเราไม่ได้ทำแบบนี้ค่ะ” เสียงตกใจของหญิงสาว

“ทางการแพทย์ระบุว่า หากแม่อารมณ์ดีลูกจะออกมาแข็งแรง” เขาตอบกลับอย่างจริงจัง

ภรรยาเลื่อนสองแขนมาสวมกอดเขาพลางพูด “ตั้งแต่แต่งงาน หนูยังไม่เคยอารมณ์เสียแม้แต่วินาทีเดียว” อีกฝ่ายเลื่อนมือขวามาจับมือซ้ายของเขาให้ไปสัมผัสหน้าท้อง “ถึงร่างกายจะเสียสัดส่วน แต่พอดิว่ากำลังอุมลูกของพี่” ริมฝีปากของน้องสาวเลื่อนเข้ามาที่ละนิดก่อนจะยิ้มหวาน “หนูก็มีความสุข”

“เย็นนี้ไปเดินเนอร์ที่ภัตตาคารลอยฟ้าของตระกูลชินแคลร์กันนะ” พอเห็นอีสตรีผมสีชมพูผงกศีรษะ เขาก็เลื่อนริมฝีปากไปประกบ ‘อาเรส พยายามชนะเกมลิมิเต็ดออนไลน์ให้ได้ละ’

...

กลับมาภายในเกม

อาเรสลืมตาขึ้นพบว่ารอบด้านยังคงมืดมิด แสงจันทร์สาสดส่องลงมาทั่วอาณาบริเวณ เขาหันซ้ายมองร่างบางที่กำลังหลับใหล พอเลื่อนมือขวาถูบศีรษะของอีกฝ่ายครึ่งหนึ่ง แวมไพร์สาวก็ทำตาปรือ ก่อนจะส่งยิ้มหวานให้เลื่อนริมฝีปากมาแตะแก้มซ้ายของเขาเบาๆ แล้วผละออก

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ท่านไ่ฟาอุส” เธอส่งสายตาออกอ้อน “แค่นี้คงพอให้เราทำได้ใช่ไหมคะ”

“อืม...” ชายหนุ่มไม่ยอมก้มหัวใจแวมไพร์สาวจึงผงกศีรษะ จังหวะนั้นพลันนึกคิดถึงภัยเงียบที่กำลังมาหาพวกเธอจึงรีบเตือน “ระวังพอมดแห่งการเล่นแร่แปรธาตุราอุสไว้หน่อยนะ” อีกฝ่ายกลับมีสีหน้าเฉยชา “ได้ยินข่าวลือว่า มันผู้นั้นกำลังพยายามค้นหาโซลออฟทาร์ชอยู่” ชายหนุ่มกล่าวว่าอาเรียจะไม่รู้เรื่องจึงเอ่ยต่อ “หรือก็คือ...จิตวิญญาณของท่านไ่ฟาอุสนั่นแหละ”

แวมไพร์สาวมองมาด้วยแววตาเบื่อหน่าย “หากเราบอกว่าถูกแก้แค้นต่างนายนายไปตั้งแต่เมื่อหนึ่งแสนปีก่อน ท่านจะเชื่อหรือไม่” ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลงเธอจึงส่งยิ้มกลับมา “เดี๋ยวคืนนี้เราจะแอบมาหาอีกนะ อีๆ”

“ช่วงดึกๆ ผมจะออกเดินทางไปหมู่บ้านเรนเดียร์”

“ทำไมละ” เสียงตลกใจของแวมไพร์สาว “หรือว่าท่านไ่ฟาอุสเบื่อเราแล้ว” นัยน์ตาสีทองเริ่มมีน้ำตาคลอเบ้า “เพราะอาหารที่เราเตรียมมาให้ไม่ถูกปากใช่ไหม วันหลังเราจะพยายามพัฒนาฝีมือทำอาหารมากกว่านี้ แต่โปรดอยู่ต่อเถอะนะ”

“ไม่ไปด้วยกันหรือ”

“ไปด้วยได้จริงหรือ” ดวงตาของอาเรียเต็มไปด้วยความสดใส ก่อนจะทอแววหดหู่ “เราติดงานออกกว่าราชการ อยู่ลี้มแะกลับมาหาเราบ้างนะ”

“อืม...” ชายหนุ่มตอบรับ “ต้องไปออกกว่าราชการตอนกี่โมงล่ะ”

“ตอนนี้น่าจะสามนาฬิกา...” แวมไพร์สาวเอ่ยอย่างเสียดยาย ก่อนจะเอนศีรษะมาขบไหล่ซ้ายของเขา “เราคงอยู่กับท่านได้อีกสองชั่วโมง”

“อาเรียต้องไปที่ทวีปโกลด์มูนไซ่ไหม” พอเห็นอิสรีมทองผงกศีรษะ

ขึ้นลงหนึ่งครั้งค่อยเอ่ยต่อ “จั้น...พวกเราจะเจอกันครั้งหน้าทีนั้นเลย...” เขาพลันนึกถึงบางสิ่งที่ดีกว่าการนัดเจอเมื่อครู่ “ไม่สิ! อาเรียมีกิลด์ใหม่”

“มีค่ะ จริงด้วย!!!” เสียงยินดีของแวมไพร์สาว “ต่อให้อยู่ห่างไกลกันแต่ถ้าอยู่กิลด์เดียวกันย่อมพบเจอกันได้ง่าย” มือขวาของอิสตรีผสมสีทองเลื่อนมากุมมือซ้ายของเขา “อย่าปล่อยหลังไปติดในมิติปิดกันอีกนะคะ แล้วท่านไท่ฟาอุสว่าเวลาไหนคะ เราจะได้ไปเจอท่านในกิลด์ยูนิเวิร์สเวลานั้น”

“กำหนดเวลาที่อาเรียว่างเถอะ” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับมองรอยยิ้มยินดีของแวมไพร์สาว “อาธิน่ากับเฟรย่าจะเลิกกลัวผมรึยังนะ”

อาธิน่าลืมหาดขึ้นมา พบว่าตนนอนตะแคงซ้ายสวมกอดรินารีไว้
ทั้งคืน หญิงสาวใช้สองมือเลื่อนเด็กสาวตัวน้อยออกจากร่างไปนอนตะแคงซ้ายสวมกอดโรสที่หันหน้ามา แสงสลัวจากต่างหูปยดน้ำที่ติดอยู่กับหูของอีกฝ่ายแผ่ออกรอบด้าน ทำให้พอมองเห็นพื้นที่รอบข้าง

“อาธิน่าตื่นแล้วหรือ” เสียงแผ่วเบาของเฟรย่าดังขึ้น

“อืม...” หญิงสาวตอบรับ พลางเดินข้ามโรสไปนอนตะแคงซ้ายมองเพื่อนสนิทที่มีสีหน้าลนลาน “มีอะไรหรือ”

“ข้าขอถามหน่อยเถอะ...เรื่องเมื่อสิบปีก่อน เจ้าแค่พูดล้อเล่นจริงหรือ”

“ถ้าเป็นตอนนั้นพูดจริงแน่นอน” อาธิน่าตอบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจ “เพราะการได้เจ้าเป็นภรรยาจะทำให้ทวีปโกลด์มูนมั่นคงไปตราบนานเท่านาน”

“แล้วทำไมไม่ขอผ่านท่านพ่อของข้าล่ะ” เสียงสงสัยของเทพสาว

“ยัยใจ” เธอรู้สึกโกรธนิดๆ “ถึงเราจะเป็นจักรพรรดิแห่งทวีปโกลด์มูนแต่ก็ยังเป็นเพียงเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แสนต่ำต้อยในสายตาของเผ่าเทพเช่นเจ้า”

“ไม่จริงซะหน่อย ข้าไม่เคยคิดเช่นนั้นสักครั้ง”

“เออ...เจ้าไม่คิด แต่พวกบ้าๆ ในเผ่าของเจ้ามันคิดกันหมดเนี่ยสิ”

อาธิน่าส่ายหน้าให้การมองทาร์ซในแง่ดีของเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์แห่งเฮฟเวเนีย การจะได้อำนาจแห่งเฮฟเวเนียมาครอบครองนั้น ทางที่ง่ายที่สุดคือแต่งงานกับเธอคนนี้ ซึ่งวิธีที่จะได้เธอมาครอบครองก็มีเพียงแค่สามทางเท่านั้น

หนึ่งคือเป็นผู้เปี่ยมคุณธรรมและได้ครอบครองเดอะริง เธอจึงตัดสินใจทุ่มเทพลังนาถิลดิลิตพิสุทธ์ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และส่งคนมากฝีมือออกไปทำความดีมากมาย แต่ก็ยังไม่เข้าตาพวกผู้ปกครองแห่งเผ่าเทพ

สองคือการได้เป็นไท่ฟาอุส ในอดีตเธอให้ลูกน้องในกิลด์ลิตพิสุทธ์ลองทำพันธสัญญากับวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ จนพวกนั้นได้เป็นฟาอุสอยู่หลายสิบคน ทว่าเมื่อลงมือกระทำด้วยตัวเองกลับประสบแต่ความล้มเหลว แค่ว่าจะเป็นฟาอุสยังไม่สามารถทำได้เลย หลังจากทำพลาดไปถึงห้าครั้งเธอก็ล้มเลิกความคิดนั้น เพราะไม่อาจทนเห็นวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ตายต่อหน้าต่อตาไปมากกว่านี้อีกแล้ว

ส่วนวิธีสุดท้ายคงไม่พันยกทัพบุกยึดเฮฟเวเนียโดยตรง ถึงวิธีนี้จะรวดเร็วและง่ายที่สุดก็ตามที แต่มีปัจจัยเสี่ยงในหลายๆ ด้าน อย่างแรกสุดคงไม่พันอาจต้องแตกหักกับเฟรย่า แม้อาจแก้ไขได้ด้วยการบูบบังคับต่างๆ นานา จนเทพสาวยอมทำพันธสัญญามาสวน กลายเป็นเพียงตุ๊กตานั่งบนบัลลังก์แห่งเฮฟเวเนียตามที่เธอต้องการ เธอจึงปิดผนึกวิธีที่สามไปตลอดกาลทันทีที่คิดเสร็จ เพราะเพื่อนสนิทไม่ได้มีไว้เพื่อการนั้น

“ทำไมเงียบไปละ” เสียงสงสัยของเทพสาว

“โกรธที่เจ้าไม่ยอมมอบเดอะริงให้เรา”

“พอข้าเพิ่งให้ก่อนจากลา” เฟรย่ามีน้ำตานองใบหน้า “และจงจำไว้ด้วยว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมา ข้าก็พยายามขอของสิ่งนี้เพื่อมอบให้เจ้าแล้วด้วย”

“เอ๊ะ!! ทำไมละ” อาธิน่าสงสัย

“ตั้งแต่นั้น...วันที่เจ้ายอมโดนจับตัวไปแทนข้า” เทพสาวมองมาด้วยแววตาซาบซึ้ง “เจ้าก็คือผู้เปี่ยมคุณธรรมในสายตาของข้า”

“หากรู้จักสำนักบุญคุณแบบนี้ เมื่อสิบปีก่อนก็จะยอมทำตามที่เราขอ” เธอรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้ครอบครองสุดยอดอาวุธสงครามเหล่านั้น “พอเราสามารถหาทางทำให้พ่อของเจ้ายอมสละบัลลังก์ก็ให้ในภายหลัง ทั้งทาร์ซก็คงเป็นของเราไปนานแล้ว”

“ยัยบ้า เพราะเจ้ามันปากมัลลูลาแบบนี้แหละ พ่อของข้าเลยไม่ยอม

มอบให้”

“จักรพรรดิที่ดีต้องไม่กลับกลอก ตอนอยู่ต่อหน้ามิตรสหายเราจึงปากตรงกับใจเสมอ” หญิงสาวภาคภูมิใจกับสิ่งที่ตนยึดมั่น ก่อนจะเลื่อนสองแขนไปสวมกอดเพื่อนสาว “แต่ก็ขอขอบคุณที่ช่วยทำเรื่องพวกนั้นให้เราหมดจด ส่วนเรื่องที่เจ้ามีค่าหัว เราจะแก้ไขให้เอง”

“ขอบคุณ” เสียงสะท้อนให้ของเฟรย่า

“ไม่เป็นไรหรอก” อาธินำโอบกอดเพื่อนสนิท รู้สึกเศร้านิดๆ กับการอดได้เฮฟเวเนียมาครอบครอง “หลังจากเปิดเผยความจริง เฮฟเวเนียคงต้องกลายเป็นศัตรูของส่วนรวมสินะ แฮ่อ...” เธอถอนหายใจพลางรู้สึกอยากลงโทษเพื่อนสนิทจริงๆ ที่ทำให้เรื่องราวแสนง่ายเมื่อสิบปีก่อนกลายเป็นเรื่องราวแสนยุ่งยากในสิบปีให้หลัง “ทำไมเขายังไม่กลับมาอีกนะ รึว่าหิวจนสลบไปแล้ว”

“ผมอยู่” เสียงลนลานของบุรุษดังขึ้นใกล้กับขอบเตียงเบื้องหน้า

“ล่องหนทำไมคะ” อาธินำไม่เข้าใจบุรุษคนนี้อีกจริงๆ บางครั้งทำตัวอ่านง่าย บางครั้งก็ทำตัวอ่านยาก ยิ่งตอนนี้ก็ฝ่ายยืนล่องหนมองหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง เธอยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขากระทำอยู่แม้แต่บัดนี้ “ที่ยังล่องหนอยู่นี้คงไม่ใช่คิดแอบอุ้มเราไปทำมีดมีร้ายนะ”

“เปล่า แต่ผมเข้ามาเห็นพวกคุณกอดกัน” เสียงกังวลของอาเรส “ผมเลยคิดว่าพวกคุณยังกลัวเรื่องเล่าเมื่อวานอยู่”

“ตาบ้า” อาธินำเดินลงจากเตียงไปสวมกอดบุรุษที่ล่องหนอยู่ “ขึ้นกลัวเรื่องพวกนั้นขนาดนี้เราคงหนีไปนานแล้ว รีบๆ มาเข้านอนเถอะ ตอนสายๆ เรากับเฟรย่าจะออกไปซื้อเสื้อผ้า”

“อืม...แต่ตกเย็นผมจะออกเดินทางนะ” เสียงจริงจังของอาเรสที่ปรากฏร่างให้เห็น

“ก็อาสิ” อาธินำค่อยๆ เดินถอยหลังไปนั่งลงบนเตียง “เราเองก็เบื่อที่จะอยู่ที่นี่แล้วเหมือนกัน” เธอหันไปด้านหลังดูเฟรย่าที่มองมา ส่วนโรสยังหลับอยู่เช่นเดิม “หวังว่าลูกสาวคนโตของเจ้าจะเลิกอ่านหนังสือก่อนออกเดินทางนะ”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าลืมหูลืมตาขึ้นมาเห็นแสงสว่างกระจายไปทั่วทั้งห้องนอน ‘เผอิญหลับไปนานเลยหรือ’ หญิงสาวชูแขนทั้งสองเพื่อบิดขี้เกียจ ก่อนจะเอนไปซ้ายที่ขาที่จนเกิดเสียงดังกร๊อบ แล้วท้องของเธอก็เริ่มส่งเสียงโครกคราก ‘หิวจังเลย แต่อยากอ่านหนังสือต่อจริงๆ’

หญิงสาวเปลี่ยนไปอยู่ในชุดที่หัวหน้ากิルドแมนมอบให้ หลังจากหันซ้ายหันขวาแล้วไม่พบเห็นใคร เธอก็ใช้สายพลึงเทวาล่องเคลื่อนไปยังปากอุโมงค์ในบัดดล

เมื่อไปถึงเธอก็เห็นเทพสาวในร่างบุรุษผมสีทองยาวที่ถักเป็นเปียเส้นใหญ่เดินมายืนอยู่เบื้องหน้า อีกฝ่ายสวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวสีชาวดาดเข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดมีลวดลายเถาวัลย์สีเงิน สวมรองเท้าบูตยาวสีดำ และคลุมผ้าคลุมเทา

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” โรสเฟิงตั้งสติได้ว่าตอนนี้แทบไม่มีแสงสว่างใดๆ จึงรีบพูดใหม่ “สวัสดีค่ะ”

“ต่อไปนี่เรียกข้าว่าเฟรย์นะ” เสียงเข้มของเฟรย์ดังขึ้น

“อืม...นี่พวกเรากำลังจะออกเดินทางแล้วหรือ” เธอรู้สึกเสียใจที่ต้องออกจากสถานที่สบายๆ เช่นนี้ ‘เฟิงอ่านหนังสือไปได้หน่อยเดียวเอง’

“ใช่ ท่านไท่ฟาอุสบอกข้าและอาธรีน่าเมื่อเช้านี้เอง”

เฟรย์เขยิบไปด้านขวา ทำให้เห็นบุรุษและอิสตรีผมสีดำที่ยืนอยู่ริมทะเลสาบและหันมามองทางนี้ ด้านขวาคือท่านพ่อซึ่งสวมชุดเพียวแบล็ก หน้ากากแพนธ่อมสีดำ และผ้าคลุมดำเหมือนทุกที บนไหล่ขวามีรินรีในชุดวันพีส์สีขาวและผ้าคลุมเทา ส่วนด้านซ้ายเป็นอาธรีน่าในชุดเดรสเกาะอกกระโปรงสั้นสีแดง สวมบูตสีดำ

“เป้าหมายของการเดินทางในครั้งนี้คือหมู่บ้านเรนเดียร์”

“อืม...ก็ดี” ถึงจะเสียใจที่ไม่ได้อ่านหนังสือในที่สบายๆ แต่การได้เห็นบ้านเกิดของพ่อเลี้ยงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายสักเท่าไร เพียงคิดได้ก็เลื่อนมือขวาไปจับมือซ้ายของเฟรย์ “ไปกันเถอะ”

ตุบ!!! หญิงสาวก้าวเท้าไปพร้อมกับเพื่อนจนมาหยุดยืนอยู่หน้าท่านพ่อ

“ท่านพี่ตื่นแล้ว” เสียงยินดีของน้องสาวตัวน้อยที่เอื้อมสองแขนมาเบียดหน้า เธอเลื่อนแขนทั้งสองข้างไปสวมกอดอีกฝ่าย พอเด็กสาวพาดคางลงบนไหล่ขวาก็เริ่มเล่า “วันนี้หนูได้เดินเที่ยวในเมืองและไปหลายที่เลยคะ พี่สาวทั้งสองใจดีมาก ๆ เลย... ไม่สิ! ตอนนี่ต้องเป็นพี่ชายและพี่สาวต่างหาก... พี่ชายและพี่สาวพาหนูไปอ่านหนังสือในห้องสมุดเป็นชั่วโมงๆ เลย”

“ทำไมไม่ปลุกพี่บ้างล่ะคะ”

“ท่านพ่อบอกว่าท่านพี่กำลังหลับ เลยอาสาอยู่ดูแลท่านพี่ให้” น้องสาวตัวน้อยตอบ

เจ้าหญิงโรเช็ตด้ามองพ่อเลี้ยงที่หลบตาที่รู้ว่าถูกใช้เป็นข้ออ้างเพื่ออยู่บ้านฝึกวิชา แม้เธอจะโกรธนิดๆ ที่อีกฝ่ายไม่รู้จักรักษาสุขภาพ ทว่าก็ต้องปลงตกเพราะนี่ก็เป็นข้อดีข้อหนึ่งของท่านพ่อ ก่อนจะเรียกผ้าคลุมสีเทาออกมาสวม หลังจากนั้นจึงเดินเข้าไปยืนประชิดนุรุษหนุ่มผมสีดำ

‘ได้พักผ่อนบ้างรีเปล่าคะ’

‘พ่อนั่งอยู่กับที่ตลอดเลยนะ’ เสียงลนลานของพ่อเลี้ยง ‘จริงๆ นะ พ่อไม่ได้ฝึกวิชาเลย’

‘ค่ะ?’ เธอแอบขำความสามารถในการโกหกแสนแย่งของพ่อเลี้ยงที่กำลังยิ้มแป้น ‘คงคิดว่าตัวเองโกหกเก่งอยู่ละสิ เอ้อ...’

“เออละ...ออกเดินทางกันดีกว่า” เสียงร่าเริงของท่านพ่อ

“เฮ้!!!” เสียงยินดีของรินรี “จะได้ไปดูบ้านเกิดของท่านพ่อแล้ว เย้ๆ”

“เราว่าเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด” เสียงเข้มของอาธิน่า จากนั้นอิสตรีผมสีดำก็กลับไปอยู่ในร่างบุรุษผมยาวจุดแผ่นหลัง สวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวสีทอง มือขวาและซ้ายสวมถุงมือสีดำ คาดเข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดเป็นโลหะเงินมีสัญลักษณ์มังกร สวมรองเท้าบูตสีดำ ปกปิดใบหน้าด้วยหน้ากากแพนธอมสีดำ จากนั้นผ้าคลุมเทาก็ปรากฏออกมาคลุมร่าง

“ข้าจะใช้ร่างบุรุษออกเดินทาง จงเรียกข้าว่าอาธัม...ไม่ดี...อาธูส...เอาเออร์ดีกว่า”

“ดี!!! คนขับรถสองคนเป็นผู้ชายยอมง่ายต่อการเดินทาง” โรสผงก

ศิระะเห็นด้วย “ไปกันเถอะ เราจะได้อ่านหนังสือต่อ” สองแขนของน้องสาวตัวน้อยคล้องคอของเธอแน่นขึ้น พร้อมกับมีเสียงหาวออกจากปากจัมลัม “วินาทีถึงเวลาเข้านอนแล้วด้วย”

“อย่าเพิ่งเดินทางเลย” เสียงเข้มของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อเธอกลับหลังหันก็เห็นเซบาสเตียนซึ่งสวมผ้าคลุมและหน้ากากสีดำ “หากจะเดินทางไปยังหมู่บ้านเรนเดียร์ ให้อีกหนึ่งเดือนค่อยไปก็ยังทัน”

อาเรสเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายของโรส “จะให้ผมอยู่ที่นี้เพื่ออะไรเธอ”

“เพื่อฝึกฝนฝีมือให้พร้อมสำหรับการประลองสิบทวีปรุ่นพิเศษ” เซบาสเตียนเลื่อนมือขวาขึ้นมาจับไหล่ซ้ายของพ่อเลี้ยง “ไท่ฟาอุสสมควรเป็นหนึ่งในห้าตัวแทนของทวีปเรดมูน เมื่อท่านชนะศึกดังกล่าว ก็จะสามารถแต่งงานกับอาเรียได้อย่างง่ายดาย” พ่อเลี้ยงก็หันมาหาเธอ “ดีกว่าประกาศว่าท่านเป็นไท่ฟาอุสเยอะ”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเห็นด้วยกับความคิดของแวมไพร์ตนนี้ เพราะหากประกาศเรื่องดังกล่าว คนกลุ่มหนึ่งต้องหาทางตามล่าดวงตาข้างซ้ายของพ่อเลี้ยงแน่นอน แถมเธอที่ได้ห้องสมุดทาร์ซมาอยู่ในมือก็อยากมีที่นอนอ่านหนังสือนานๆ สักพักหนึ่ง

“คุณหนูเห็นด้วยกับข้าหรือไม่” เสียงจริงจังของเซบาสเตียน

“เราเห็นด้วย” โรสรีบถามกลับ “ท่านจะสอนวิชาให้ท่านพ่อของเราหรือคะ”

“แม้ฝีมือของข้าจะสูงกว่าห้าชั้น แต่คงสอนให้ไม่ได้” แวมไพร์เบื้องหน้าตอบกลับ

“ทำไมล่ะ” เธอรู้สึกประหลาดใจกับสิ่งที่ได้ยิน

“แก่นแท้วิชาของข้าคือ...วิถีสังหาร” เซบาสเตียนชักมือขวากลับมาวางข้างลำตัว ก่อนจะพูดด้วยเสียงเย็นชา “ผู้ฝึกต้องมีจิตใจที่พร้อมฆ่าได้ทุกสรรพสิ่ง” อีกฝ่ายเลื่อนมือซ้ายมาลูบศิระะน้องสาวตัวน้อยของเธอ “หากมีคำสั่งต้องสังหารได้แม้แต่ลูกและภรรยา มิเช่นนั้นจะไม่สามารถแสดงอำนาจแห่งวิชาออกมาได้”

โรสลอบกินน้ำลาย ขาของเธอถึงกับสั่นเทา เพราะน้ำเสียงซึ่งดังกระแทกโสตประสาทเมื่อครู่ทำให้รู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ชั่วพริบตาหนึ่งเอง เธอเหมือนเห็นเงียวสีดำเล่มใหญ่ตัวผ่านลำคอของตนจนขาดสะบั้น

“ไม่ต้องกลัว...ข้าเป็นมิตร” เซบาสเตียนหันขวา มือซ้ายชักกลับมาข้างลำตัว ขณะที่มือขวายื่นไปจับมือซ้ายของอาเรส “ส่วนวิชาเอาตัวรอดที่เจ้าถ่ายทอดให้อาเรียเมื่อเช้า ข้าคงต้องขอขอบคุณ” พลลื่นวจา ร่างของอีกฝ่ายก็ค่อยๆ สลายหายไปทีละนิด “ช่วงนี้ก็อยู่ฝึกฝนฝีมือไปก่อนละกันนะ”

“ตกลงวันประลองสิบทวีปรุ่นพิเศษได้แล้วหรือ” เสียงสงสัยของอาเรสซึ่งเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายของอาเรส “ข้ายังไม่เห็นแวมไพร์ตนใดหรือมนุษย์คนใดในตลาดพูดถึงขาวนี้เลย”

“ผลการประชุม...คะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์สิบต่อศูนย์ ผู้นำทั้งหมดตกลงให้เป็นเดือนสุดท้ายของปีนี้” เสียงจิ้งจอกของแวมไพร์เมื่อครู่ “การประลองมิได้จัดขึ้นที่ทวีปโกลด์มูน แต่เป็นเกาะกรังด์ปรีซ์ซึ่งมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีที่สุดที่นั่น”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าฉีกยิ้ม เพราะรู้แล้วว่าผู้นำทั้งสิบทวีปมิได้โง่งมแม้แต่คนเดียว ออกจะชาญฉลาดและเจ้าเล่ห์เสียด้วยซ้ำ เนื่องจากหากจัดงานดังกล่าวบนทวีปใดทวีปหนึ่ง แล้วเผ่าเทพบิดพลัวขึ้นมาระหว่างการประลองย่อมส่งผลให้ประชาชนจำนวนมากต้องรับเคราะห์ จึงจัดงานบนเกาะที่เป็นกลางเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานี้

ทว่านั่นยังมีข้อประสงคที่แท้จริงของเหล่าผู้นำ หญิงสาวรู้ว่าเดือนสิบสองของทุกปีจะต้องมีการแข่งกรังด์ปรีซ์ จึงมีการรวมตัวกันของสิบผู้คุมกฎสูงสุดแห่งกิลด์กรรมการ หากใครละเมิดกฎจะต้องโดนลงทัณฑ์ทันที แม้ประวัติของพวกเขาจะไม่แน่ชัดและไม่มีใครทราบว่ามีมาจากที่ใดบ้าง แต่มีคำร่ำลือว่าฝีมือของพวกเขาล้วนไม่เป็นรองเซบาสเตียน

“โรสกำลังคิดอะไรอยู่เธอ” เสียงห่วงใยของท่านพ่อที่เดินมายืนอยู่เบื้องหน้า มือซ้ายของอีกฝ่ายถือกล่องอาหารสีขาวที่เปิดไว้ เผยให้เห็นแซนวิชสีขาวยี่สิบชิ้นที่วางเรียงยาวเป็นสองแถว จากนั้นมือขวาของอีกฝ่ายก็เลื่อนไป

หยิบขึ้นด้านขวามือซึ่งใกล้ตัวที่สุด ก่อนจะยื่นไปที่ปากของเธอ “อ้าม!!!”

“จะป้อนหนูเหอะคะ” พอเห็นอีกฝ่ายผงกศีรษะ หญิงสาวก็อ้าปากแล้ว กัดในทันใด ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะในลำคอ “อึ” เมื่อเคี้ยวจนละเอียดเธอก็กลืนลงไป แล้วอ้าปากรับแซนดวิชส่วนต่อไปเรื่อยๆ จนหมด เธอค่อยหันซ้ายหันขวา “อาเธอร์กับเฟรย์ล่ะคะ”

“เห็นอาเธอร์บอกว่ามีธุระด่วน ต้องไปติดต่อนหาเซเรน่า” ท่านพ่อตอบกลับมา เสื้อผ้าของอีกฝ่ายค่อยๆ เปลี่ยนเป็นชุดสีขาว “ส่วนเฟรย์ออกไปสืบข้อมูล เพราะเขาบอกว่าเกาะกรังด์ปรีซ์เป็นสถานที่ที่ต้องห้ามของเผ่าเทพ”

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้ารู้สึกโล่งใจที่มีพวกพ้องเอาการเองงานเป็นอย่างมาก แต่พอลงถึงคำว่า ‘สถานที่ต้องห้ามของเผ่าเทพ’ เธอก็รู้สึกสนใจ ‘สงสัยต้องขยันอ่านหนังสือซะแล้วสิ’ เพียงเห็นแซนดวิชชิ้นต่อไปในมือขวาของพ่อเลี้ยงที่ยื่นมา เธอก็อ้าปากกัดกินมันไปเรื่อยๆ อย่างมีความสุข จนแซนดวิชชิ้นที่ห้าถูกกลืนลงคอ หญิงสาวก็รีบเอ่ย “หนูอิ่มมากๆ แล้วค่ะ”

อาเรสกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะถาม “ไม่อร่อยเหาะ พ่อเตรียมมาเพื่อลูกโดยเฉพาะเลยนะ” สายตาอดอ่อนของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวได้แต่ก้มลงมองหน้าท้องของตน ‘นี่สินะที่แม่ฮึดเตือนไว้ว่า...เวลานายท่านอดอ่อนห้ามสบตาโดยเด็ดขาด มิเช่นนั้นจะเผลอปล่อยตัวปล่อยใจ’ เธอลองเหลือบตาขึ้นมามองอีกครั้ง ก็เห็นนัยน์ตาสีดำเหมือนลูกมอลูชาพลัดทุ่งที่ทำให้หญิงสาวได้แต่อ้าปาก ‘เราต้องอ้วนขึ้นแน่ๆ เลย’

เมื่อเจ้าหญิงโรเซ็ตต้ารู้สึกตัวอีกที ก็ตอนที่แซนดวิชชิ้นสุดท้ายถูกกลืนลงลำคอ เธอจ้องมองกล่องอาหารสีขาวที่ค่อยๆ สลายหายไปทีละนิด “หนูกลับห้องนอนก่อนนะค่ะ” เธอโค้งศีรษะให้เล็กน้อย ก่อนจะเดินไปยืนอยู่ด้านซ้ายมือของบุรุษผู้นั้นแล้วกระซิบ “พุงนี้หนูขออนุญาตลงนะ เพราะหนูกลัวอ้วน”

“อะ!!! ขอโทษที” เสียงตกใจของพ่อเลี้ยง “ไม่ต้องห่วงนะ เดี่ยวลูกมาช่วยพ่อฝึกวิชาก็ลดความอ้วนได้แล้ว”

“เอ่อ!!! นี่คือแผนของพ่อเหอะ” หญิงสาวแลบลิ้นใส่ “แบร์!!! อย่าหวังเลยว่าจะช่วยฝึกวิชา ตอนนี้นู๋มีหนังสือให้อ่านเยอะแยะแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มมองโรสอัมรินารีเดินกลับเข้าไปในอุโมงค์ ก่อนที่เสียงของเธอจะดังว่า

“ท่านพ่ออย่าหักโหมนะคะ”

“แน่นอน”

เขาตอบรับกลับไป หลังจากนั้นจึงกลับหลังหัน เดินตรงไปที่ริมทะเลสาบ ทำวาทที่มีกลิ่นไอหม่นวนสามชั้นก้าวเหยียบน้ำใสซึ่งสะท้อนภาพหมู่ดวงดาว ตามด้วยเท้าซ้าย เพียงก้าวจนถึงกึ่งกลางทะเลสาบค่อยนั่งขัดสมาธิอยู่บนผืนน้ำ ยามจิตใจสงบนิ่งค่อยปิดตาทั้งสองข้างลง

“ฟู!!!” ลมหายใจถูกพ่นออกมาครั้งหนึ่ง ก่อนจะเริ่มใช้ก๊อดดอปฟอร์อาร์เมอร์ให้สามารถฝึกฝนได้อย่างมีหยุดหย่อน เพียงเตรียมทุกอย่างเสร็จสิ้น เขาก็ผสานสิบสายพลังชั้นสูงแห่งทาร์ชและใช้พลังอย่างเต็มที่ เพราะครั้งนี้ต้องฝึกฝนฝีมือให้เร็วที่สุด

‘ผมต้องเก่งกว่านี้’

ชายหนุ่มฝึกฝนอย่างยาวนาน เพราะก๊อดดอปฟอร์อาร์เมอร์ช่วยคลายความเหนื่อยล้าทั้งหมด พอรู้สึกตัวอีกทีก็ลืมตาทั้งสองข้างขึ้น เห็นผนังโลหะสีชาวกระทบกับแสงสีรุ้งที่แผ่ออกมาจากร่าง เพียงหันซ้ายหันขวาก็มั่นใจว่าตนอยู่ภายในโลหะแน่นอน

เมื่อเขาเลื่อนมือขวาไปเบื้องหน้าเพื่อจะผลักฝาโลหะออก ก็เห็นโซ่สีทองซึ่งเลื้อยอยู่ตามร่าง จึงเลิกใช้ก๊อดดอปฟอร์อาร์เมอร์ทันที ทันใดนั้น หน้าจออากาศที่ตาขวาก็เปิดขึ้นมาอีกครั้ง ในนั้นมีข้อความว่า *ความเหนื่อยล้าสะสม 0/8,000* ก่อนจะสลายหายไป ทำให้เขายืนยันดีกับพัฒนาการแบบก้าวกระโดดในครั้งนี้

เขาเลื่อนมือขวาไปผลักฝาโลหะต่อไปในบัดดล ก่อนจะได้ยินเสียงกุกกักที่แสนคุ้นเคยลอดเข้ามา เขาแน่ใจว่ามันต้องเป็นเสียงก้าวเท้าของมาราคัส

ฟู้!!! สายลมเย็นปะทะใบหน้าของอาเรส

เพียงฝาโลหะถูกเลื่อนออกไปด้านขวาจนสุด ชายหนุ่มก็เห็นเพดานสีน้ำตาลของรถมาราคัสที่แสนคิดถึง กึ่งกลางเพดานมีหินเรืองแสงรูปวงแหวน

เรียงกันสามชั้น พอลุกขึ้นมองก็เห็นผ้าม่านที่กั้นทางเข้าออกซึ่งมีสีเดียวกับตัวรถมาราคัส จากนั้นจึงหันซ้ายเห็นโลงศพสีขาวโลงหนึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ถัดไปเป็นตู้เก็บของสีน้ำตาลขนาดเท่ากันสามตู้วางเรียงกัน

อาเรสเลื่อนมือซ้ายไปแฉกโลงศพด้านข้าง เห็นโลงในชุดยูคาตะสั้น สีชมพูนอนตะแคงขวาสวมกอดรินาริ ข้างกายของเธอมือผ้าห่มสีทองกองทิ้งไว้ ‘นอนไม่ห่มผ้าอีกแล้วหรอ’ ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาจับฝาโลงศพ ก่อนจะขยับมือซ้ายไปดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างของลูกทั้งสอง หลังจากนั้นจึงใช้สองมือปิดฝาโลงศพอย่างนุ่มนวล

กึก!!! ฝาโลงศพถูกปิดลงเบาๆ

ชายหนุ่มเดินไปอยู่หลังผ้าม่านสีน้ำตาล เขาได้ยินเสียงของเฟรย์จากด้านขวาของที่นั่งคนขับรถมาราคัส

“เมื่อไหร่อาเรสจะเลิกฝึกซะทีนะ ท่านไท่...ฝึกเกือบสองเดือนแล้ว ทำไมยังไม่ยอมตื่นอีก”

“ไม่เป็นไรหรอก” เสียงเข้มของอาเธอร์ที่นั่งอยู่ด้านซ้าย “สักวันเขาจะต้องตื่น”

ชายหนุ่มรู้สึกอบอุ่นที่อัสตริในคราวบวชทั้งสองเป็นห่วงตน ทว่าก่อนจะเลื่อนมือซ้ายไปสัมผัสผ้าม่านเพื่อเลื่อนเปิดออก กลับได้ยินเสียงพูดติดตลกของจักรพรรดิแห่งทวีปโกลด์มูน

“หากมันไม่ตื่น ข้าจะเอาดาบทั้งสามเล่มนั้นได้ยังไง”

‘การตื่นของผมมีค่าเท่ากับดาบเองหรอ’ เขารู้สึกหดหู่

“อาเธอร์เลิกซิ่งกลั๊กทีเถอะ” เสียงดูของเฟรย์ “ถ้าไม่ใช่อาเรสขยันฝึกวิชาจนเซบาสเตียนสายหน้า พวกเราคงไม่ได้ออกเดินทางหรอกนะ”

“ที่สายหน้านั้น ไม่ใช่เพราะหมดบัญญัติบลุกหรือ” เสียงขบขันของอาเธอร์

อาเรสรู้ว่าตนมีสมควรออกไปในตอนนี้อย่างยิ่ง จึงชักมือซ้ายกลับมาวางข้างลำตัว เท้าขวาเตรียมก้าวถอยหลัง ทว่าผ้าม่านด้านขวาพลันเลื่อนไปทางซ้ายจนสุด เผยให้เห็นใบหน้าแสนหล่อเหลาของบุรุษผมสีทอง อีกฝ่ายสวมชุดสีขาว

ทับด้วยผ้าคลุมเทาเหมือนกับวันนั้น ดวงตาที่มองมาจะพริบพริบๆ ก่อนจะมี น้ำตาเอ่อเล็กน้อย

“ท่านไท่...” เพรย์ยกสองมือขึ้นมาปิดปาก ก่อนจะเคลื่อนเข้ามา สวมกอด “ตื่นแล้วหรือครับ”

หากไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายมีร่างจริงเป็นผู้หญิง ปานนี้สิ่งที่เขาจะทำคงไม่พ้น การหลบหลีกหรือใช้มือข้างใดข้างหนึ่งดันตัวไว้ก่อน พอมองเบื้องนอกเขาเห็น ถนนลูกรังแคบๆ ที่พอให้รถม้าราศีสองคันวิ่งสวนกันเท่านั้น สองฟากข้าง มีต้นไม้ขึ้นปกคลุมหนาทึบ แต่เห็นไม่ค่อยชัด เพราะแสงจากดวงดาวมีเพียง น้อยนิด

‘เดินทางยามราตรีอยู่หรือ’ เขาคิดถึงการเดินทางยามราตรีครั้งแรก กับเรนเน่ หากคืนนั้นเขาไม่กลับไปหมู่บ้านเรนเดียร์ แต่ไปเมืองวีเดียร์พร้อมกับ เธอ คงได้ผจญภัยอีกแบบหนึ่ง ‘เดี๋ยวพวกเราก็คงได้เจอกันแล้วสินะ’

“แอบฟังอีกแล้วหรือ” เสียงพูดจิกกัดของอาเธอร์ “แต่ครั้งนี้ดีตรงที่ ไม่ล่องหนนะครับ”

“ผมขอโทษ”

“งั้นก็รีบมานั่งข้างๆ สิ เพื่อที่ข้าจะได้สำเร็จโทษเจ้าชะที่” เสียงเจ้าเล่ห์ ของจักรพรรดิแห่งทวีปโกลด์มูน “เร็วหน่อย อีกครึ่งชั่วโมงก็จะถึงเมืองปีเดียร์ แล้ว เพรย์ก็เลิกกอดสักทีสิ”

“คะ...ครับ” เสียงตกใจของเปรย์ที่รีบเคลื่อนกายกลับไปนั่งที่เดิม

นี่จึงเป็นโอกาสให้อาเธอร์เคลื่อนไปนั่งกึ่งกลาง เขามองมาราคัสสีน้ำตาล สีตัวที่วิ่งอยู่เบื้องหน้าเพื่อนำพวกเขาไปยังเมืองปีเดียร์ ถนนลูกรังมีรอยล้อเป็น แนวยาวบ่งบอกถึงการเดินทางที่มีทุกวัน ทว่ามีบางสิ่งที่ทำให้ตะขิดตะขวงใจ จึงถาม

“หากเดินทางจากเมืองหลวงสู่หมู่บ้านเรนเดียร์ ผ่านเมืองวีเดียร์จะไม่ ใกล้กว่าหรือ”

“คุยก้อนสโตนลิงก์เถอะ” เสียงจริงจังของอาเธอร์

‘เชิญว่ามาได้เลย’

‘ข้าจะมาหาบ้านทีกลับ’ เสียงเข้มของเฟรย์ ‘คนรู้จักของข้าบอกว่า มันถูกซ่อนอยู่ในห้องสมุดใต้ดินของเมืองปีเดียร์ ซึ่งอยู่ใต้ร้านเหล้าแสนถูก’

‘ชื่อนี้คุ้นๆ ฮะ’ เขารู้สึกคุ้นชื่อนี้อยู่บ้าง เพียงจุกคิดถึงสี่พี่น้องตระกูลอากีร์ลิกได้ทันควัน ‘อ้อ! ที่นั่นนี่เอง’

‘เดี๋ยวถึงเมืองปีเดียร์ ข้า พี่อาเธอร์ โรส และรินาจะแยกตัวไป’ เสียงของเฟรย์

‘ทำไม่ล่ะ’

‘ตั้งแต่เกิดเหตุกับหมู่บ้านเรนเดียร์ในครั้งนั้น’ เสียงเฉยชาของอาเธอร์ ‘เมืองนี้ก็กลายเป็นเมืองของยอดชายไปโดยปริยาย เพราะชาวสือเกี่ยวกับเจ้าชายดาร์กเอลฟ์และความแค้นของเจ้าชู้ปากมอมเคราแดง’

‘อีก’ เมื่อนึกถึงคำพูดของเคราแดง อาเธอร์ก็ต้องลอบกลืนน้ำลาย

‘ท่านอาเธอร์ต้องจำไว้ให้ขึ้นใจนะ’ เสียงหนักแน่นของเฟรย์ ‘หากเจอใครโบกมือทักทายไม่ว่าจะชายหรือขว ห้ามโบกมือตอบเด็ดขาด เพราะนั่นแปลว่าท่านยอมรับรักพวกเขา’

‘หา!!!’ ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ ‘ถ้าเผลอโบกมือตอบ ผมก็แค่ตอบปฏิเสธ เรื่องทุกอย่างก็น่าจะจบแล้วไม่ใช่หรอ’

‘ไม่ได้หรอก...’ เฟรย์หันมามองด้วยแววตาเคร่งเครียด ‘ในช่วงสามเดือนแรกมีคนแกล้งโบกมือตอบ ก่อนจะปฏิเสธแล้วหัวเราะเยาะ ภายหลังจับได้ว่าเป็นพวกวัยรุ่นที่จิงใจมาแกล้ง เหล่าเจ้าทุกข์จึงร้องขอความช่วยเหลือจากกิลด์ยาจากแวมไพร์ จนมีการคิดค่าปรับพวกที่มาแกล้งโบกมือเป็นจำนวนเงินมหาศาล ซึ่งผู้คุมกฎและรับทวงหนี้ก็คือกิลด์ยาจากแวมไพร์’

‘ใกล้ถึงเมืองแล้ว’ บุรุษผมสีทองหันกลับไปมองด้านหลัง ‘ท่านอาเธอร์รีบไปเถอะ’

‘อืม’ เขาเปลี่ยนไปสวมชุดเพียวแบล็ก พร้อมกับเรียกผ้าคลุมริวสีดำออกมาคลุมร่าง ตามด้วยสวมหน้ากากแฟนธอมสีดำ ‘ให้ผมไปรอที่ลานกัฏดาการกลางแจ้งเขตสามดีกว่าไหม’

‘อย่าเลย’ เสียงเครียดของอาเธอร์ ‘โรสบอกว่า ถ้าท่านพอตื่นก่อนจะ

เข้าเมืองปีเดียร์ จึงบอกให้ไปรอที่หมู่บ้านเรนเดียร์ก่อนได้เลย เพราะเธอกังวลว่าเจ้าจะเผลอโบกมือทักทาย’

‘ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราดูแลตัวเองได้’ เสียงมั่นใจของเฟรย์

‘ก่อนเข้าพวกเราก็น่าจะถึงหมู่บ้านเรนเดียร์’ เสียงหนักแน่นของอาเธอร์

หลังจากเดินทางไปได้สักพัก อาเธอร์ก็เห็นความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ของเมืองปีเดียร์ ตั้งแต่กำแพงเมืองที่กลายเป็นสีม่วงจนถึงคำขวัญแบบใหม่ที่ต้องกะพริบตาปริบๆ เวลาอ่านจนจบ

ชายหนุ่มไล่สายตาจากกำแพงเมืองสีม่วงลงมายังยามหน้าเมืองปีเดียร์ บัดนี้พวกเขาสวมเกราะสีม่วงอ่อน ทว่าสิ่งที่น่าเกรงขามที่สุดคงไม่พ้นแต่ละคนต่างยืนเป็นคู่และคล้องแขนกันอยู่ทั้งสองฝั่ง ขณะรถมาราคัสของเขาเคลื่อนต่อแถวรถมาราคัสคันอื่นๆ ที่จะเข้าเมือง ก็มีกลุ่มคนในผ้าคลุมม่วงเดินผ่านรถคันหน้าตรงมายังบริเวณนี้ คนพวกนั้นต่างโบกมือทักทายด้วยท่วงท่าสวยงาม

“สวัสดี” เสียงนุ่มดังขึ้นจากพวกเขาเหล่านั้น

ชายหนุ่มเห็นความเป็นมิตรไมตรีจึงเผลอยกสองมือขึ้นอย่างเชื่องช้า ทว่าบุรุษทั้งสองที่นั่งอยู่ด้านข้างใช้มือข้างที่อยู่ใกล้ตบหลังมือของเขา จนฝ่ามือกระแทกลงบนที่นั่งคนขับรถมาราคัสเกิดเสียงดังตบ ตามด้วยส่งสายตาเย็นชามาให้

“โทษทีนะครับ” เสียงจริงจังของเฟรย์ “บุรุษผู้นี้เป็นคนปัญญาอ่อน”

“ใช่” อาเธอร์ตอบด้วยเสียงขบขัน “ดังนั้นอย่ามาเสียเวลากับเจ้าโง่นี้เลย”

‘เพื่อไม่เป็นภาระต่อทุกคน’ อาเธอร์ยอมรับความผิดพลาดของตน ‘ผมขอไปรอที่หมู่บ้านเรนเดียร์ก่อนดีกว่า’ ชายหนุ่มรีบใช้สายพลังเงาสะท้อนพุ่งขึ้นไปบนฟากฟ้า พอขึ้นมาประมาณสิบเมตรก็ก้มหน้ามองอาเธอร์และเฟรย์ “ผมจะรออยู่ตรงทางเข้าหมู่บ้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือนะ”

“ตกลง” เสียงตอบรับของทั้งสอง

อาเธอร์ใช้สายพลังไร้สัมผัสเตรียมตัวพุ่งไปเบื้องหน้า จู่ๆ เขาก็คิดถึงเทียนากับเทรสจึงตั้งใจจะแวะไปหาสักหน่อย

เพียงปิดตาลง อาเรสก็ใช้สัททวิจักษณ์สูงสร้างภาพการเดินทางในครั้งนั้น หน้าจออากาศสามบานพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้า บานซ้ายมือเป็นภาพการเดินทางจากทางน้ำใต้ดินไปยังบ่อน้ำที่พบเจอกับเคราแดง บานตรงกลางเป็นภาพการเดินทางจากหน้าถ้ำที่ต่อสู้อยู่กับไซโลคิงจนถึงทางน้ำใต้ดินซึ่งเชื่อมกับเมืองเทลลำดับที่ 45 ส่วนบานขวาเป็นภาพการเดินทางจากเมืองเทลจนถึงเมืองปีเดียร์

ชายหนุ่มเลือกหน้าจออากาศบานสุดท้าย เพราะเป็นเส้นทางไปเมืองเทลลำดับที่ 45 ซึ่งใช้เวลาน้อยที่สุด

เมื่อใช้สายพลังเนตรธรรมชาติเพื่อมองรอบด้านแล้ว เขาก็หมุนกายไปด้านขวาเล็กน้อย หลังจากนั้นจึงพุ่งร่าผ่านยอดต้นไม้บร้อยพัน จนมาอยู่หน้าโพรงใต้ต้นไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง เพียงสองเท้าแตะพื้นซึ่งเกิดจากรากอันใหญ่โต เขาก็มองสถานที่แห่งนี้อีกครั้ง

ยามนี้แสงจันทร์และแสงดาวกำลังสาดส่องผ่านต้นไม้ใหญ่ที่สูงกว่าห้าสิบเมตร และมีสายลมอ่อนๆ พัดผ่านทำให้ใบไม้ร่วงลงมาจากกิ่ง บางใบก็ตกลงมาอย่างรวดเร็ว บางใบก็ลอยขึ้นก่อนจะตกลงมา หลังจากชมความงามของธรรมชาติในเกมลิมิเต็ดออนไลน์เสร็จ เขาก็เข้าไปในโพรงเบื้องหน้า

อาเรสเดินเพียงไม่กี่ก้าวก็เห็นผนังที่มีรากไม้ซ่อนไขหนาแน่นกว่าครั้งก่อน กลิ่นอับชื้นและเหม็นหากลสึสนที่ขึ้นอยู่ด้านข้างยังคงปรากฏเหมือนครั้งนั้น หากเป็นกาลก่อนเขาคงมิได้สนใจพวกมันแม้แต่นิดเดียว ทว่าด้วยความรู้ของหมออาเรส ทำให้พบว่าเห็ดเหล่านี้มีคุณค่าทางการแพทย์มากมาย วู้ง!!! แสงสว่างเข้ามาจากด้านซ้าย

อาเรสหันไปยังต้นกำเนิดแสงซึ่งอยู่ท่ามกลางหินสีดำ เมื่อได้มองลงมาตามรากก็เห็นเห็ดสีขาวดอกหนึ่งกำลังส่องแสงเรืองรอง หมวกเห็ดมีลักษณะคล้ายร่มกลับหัว และมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามนิ้ว ส่วนก้านเห็ดมีลักษณะคล้ายกับหอคอย

‘เห็ดคีนวิญญาน’

เขาจะพริบตาปริบๆ เพราะสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าสามารถทำให้ผู้ที่เพ่งตาย

ไปไม่ถึงห้าบาทที่คืนชีพได้ทันที แถมยังมีสรรพคุณต่ออายุอีกหนึ่งพันปี เมื่อถามราคาของมันจะมีแต่คนพูดว่า หากไม่จริงคงไม่ขายต่อ จากนั้นเขาก็เลื่อนมือขวาไปจับก้านอย่างนุ่มนวล ก่อนจะแผ่ฟุ้งแสงสีเงินซึ่งเกิดจากสายพลังผู้รังสรรค์ ห่อหุ้มหัตถ์ดอกนีโอไว้ แล้วควบคุมให้แสงสีเงินแผ่ออกไปจนถึงผนัง พออยู่ห่างจากโคนเกือบครึ่งฟุตค่อยตั้งมันอย่างใจเย็น

ครืด!!! แสงสีเงินของเขาแปรรูปดินที่ติดมาให้กลายเป็นกระถางขนาดเล็ก พอใช้มือซ้ายรองก้นกระถางก็เลิกใช้สายพลังผู้รังสรรค์ เพียงแสงสีเงินหายไปที่เผยให้เห็นหัตถ์สีขาวแสนสวยงามซึ่งกำลังเรืองแสง จากนั้นจึงเปิดช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 5 เก็บมันลงไป

‘โชคดีที่มาทางนี้จริงๆ แฮะ’ ชายหนุ่มเงยหน้ามองเพดานที่มีรากไม้ชอนไช ‘รีบไปหาเทียนดำดีกว่า เพราะเรายังมีนัดกับพวกอาเธอร์’

อาเรสเริ่มเดินลงไปในโพรงเรื่อยๆ ทว่าพอมาได้ครึ่งทางก็เห็นหยากไย่ปิดทางเบื้องหน้า เขาไม่อยากทำลายธรรมชาติจึงใช้สายพลังผู้รังสรรค์แอบรื้อร่าง หลังจากนั้นจึงเดินทะลุผ่านพวกมัน ขณะที่มาได้เพียงห้าเมตรก็ไม่เห็นหยากไย่อีกเลย

สแทรกทิจิลชั้นสูงของเขาบอกว่า ชาวเทเลคงสร้างไว้เพื่อปิดทางเข้าออกชั่วคราว เพียงได้ข้อสรุปก็เดินไปจนถึงห้องที่เคยมีกล่องสมบัติ

ภายในห้องแห่งนี้มีแสงสว่างอยู่กึ่งกลาง ซึ่งเป็นจุดที่เคยมีทางขึ้นลงระหว่างชั้น แต่ในตอนนี้อยู่ไม่มีอีกแล้ว จะมีก็เพียงหินเรืองแสงขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือหนึ่งก้อนตกอยู่เท่านั้น

‘พวกเขาปิดทางขึ้นลงสินะ’ ชายหนุ่มนับถือความตั้งใจในการทำงานของชาวเทเล

ขณะที่เดินไปยืนอยู่จุดที่เคยมีโพรงขึ้นลง อาเรสก็ใช้เท้าขวาเตะหินก้อนนั้น พร้อมกับแผ่สายพลังกระสุนติดตามทำให้มันลอยขึ้นมาอยู่ในมือขวา หลังจากนั้นจึงใช้สายพลังผู้รังสรรค์พาร่างทะลุผ่านพื้นลงไปทีละนิด เพียงชั่วพริบตาถึงมาถึงห้องด้านล่าง เห็นผนังเบื้องหน้ามีหินเรืองแสงทรงกลมขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือฝังไว้เป็นรูปบางอย่าง เขาเดินเหยียบอากาศถอยหลังไปที่ละ

นิต จนเห็นว่ามันเป็นรูปเงือกสาวที่มีบุรุษหนุ่มนอนหนุนตักอยู่ด้านขวามือ

อาเรสใช้สายพลังจันทร์แผดสร้างร่างแยกขึ้นมาหนึ่งร่าง แล้วควบคุมให้มันเคลื่อนไปอยู่เบื้องหน้าผนัง หลังจากทาบฝ่ามือ ร่างดังกล่าวพลันแผ่พุ่งแสงสีเงินออกไปล้อมรอบภาพดังกล่าว

ครีน!!! แสงนั้นบีบอัดเข้ามาที่ละนิต จนกลายเป็นลูกบอลแสงสีเงินที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณหัวนิ้ว

ยามแสงทั้งหมดและร่างแยกหายไปก็หลงเหลือเพียงลูกแก้วใสลูกหนึ่งค่อยๆ ลอยมาที่เบื้องหน้าอาเรส เขาตรวจสอบความสมบูรณ์ของเนื้องาน พบว่าภายในมีภาพเงือกสาวให้บุรุษนอนหนุนตัก เมื่อตรวจเสร็จจึงเก็บมันลงช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 5

เนื่องจากเวลานี้ไม่มีสิ่งใดให้ทำอีก อาเรสจึงปล่อยให้ร่างของตนจมลงไปในน้ำที่ละนิต เพียงมิดศีรษะก็เริ่มก้มหน้าลง ปลายเท้าชี้ฟ้าปล่อยให้หนังเรืองแสงในมือขาวสะอาดแสงไปรอบด้าน พอหลับตาก็เคลื่อนไหวไปซ้ายที่ขวาที่ตามข้อมูลในสแตททิจิตขึ้นสูง จนถึงปลายทางค่อยลอยขึ้นไปยืนอยู่เหนือผิวน้ำ ปลายอุโมงค์เบื้องหน้ามีแสงสว่างรำไร บ่งบอกว่าในที่สุดเขาก็มาถึงเมืองเทลลำดับที่ 45 เสียที

ชายหนุ่มได้ยินเสียงดังจ่อแจจากชาวเมือง และรู้ดีว่าการจะไปที่นั้นในตอนนีไม่ใช่เรื่องดี เพราะชาวเทลไม่ยินยอมต้อนรับมนุษย์ในเวลาค่าคืน จึงคิดจะใช้ร่างแวมไพร์ แต่ก็ถูกคิดได้ว่าชาวเทลอาจไม่ต้อนรับแวมไพร์เช่นกัน จึงเปลี่ยนใจใช้คลื่นริงทำความสะอาดร่างกายรอบหนึ่ง เพื่อให้เสื้อผ้าที่เปียกอยู่แห้งสนิท

จากนั้นเขาก็เก็บหนังเรืองแสงในช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 2 ก่อนจะใช้สายพลังไร้สัมผัสกับสายพลังเงาสะทอนเคลื่อนไปด้วยความเร็วสูง พอถึงปากอุโมงค์เขาก็เห็นเรือจำนวนมากจอดอยู่ตามท่าเรือทั้งซ้ายและขวา มันทอดยาวจนถึงอุโมงค์ฝั่งตรงข้าม เมื่อมองด้านขวาเห็นบ้านเรือนที่สร้างตามเนินลาดชัน ส่วนด้านซ้ายมีเขื่อนทอร์หลายร้อยตนกำลังวิ่งแข่งชนสินค้าเหมือนวันวาน

ความสนุกสนานของพวกเขาเห็นทอร์ทำให้ผู้ชมเขินตื้นกึกกัม เขาเดินเหยียบอากาศไปทางซ้ายมือ พลางไล่สายตาจากตลาดกลางเมืองไปจนถึงฝั่งตรงข้ามที่เป็นทะเลสาบของพวกเขา ค่อยเปลี่ยนเป็นประตูกกลมบนผนังด้านซ้าย ก่อนจะหันขวามองศาลเจ้าบนภูเขาซึ่งพบตามเมืองเทล

ประชาชนชาวเทลยังคงใช้ชีวิตอย่างสันติ บางคนทำงาน บางคนฝึกฝนฝีมือ ชวนให้ชายหนุ่มคิดถึงตอนอยู่ในเกาะลอสต์ไอส์แลนด์ เพียงเขาคิดอะไรเพลินๆ พักใหญ่ สองเท้าก็พาร่างมายืนอยู่ริมทะเลสาบที่มีเหล่าเงือกชายและเงือกสาวว่ายน้ำไปมา

“อ่าๆๆ” เสียงหัวเราะแสนคุ้นเคยดังจากด้านขวามือ

ชายหนุ่มหันขวาเห็นลุงแฟร์บินระดับเดียวกับไหล่ขวาของเขา อีกฝ่ายสวมชุดคลุมขาวที่เนื้อผ้าเป็นประกาย ผสมสีเขียวยืดยาวจนถึงกลางหลัง มือซ้ายถือไหสุราทำจากคริสตัลใส ส่วนมือขวาถือเนื้ออย่างชิ้นโต ใบหน้าเหี่ยวแห้ง มีริ้วรอยมากกว่าคราก่อนเล็กน้อย นัยน์ตาสีเขียวที่เปล่งประกายมองมาทางนี้

“มนุษย์ทั่วไป...จ่ายเงินค่าสอนของวันนี้มาสิ” เสียงจริงจังของลุงแฟร์เขาค้องกับความสามารถของอีกฝ่ายมิได้ พอได้สติจึงรีบโบกมือขวาทักทายแฟร์ตนนั้นจึงส่ายเนื้ออย่างในมือขวาตอบอย่างร่าเริง “ทำงานหาเงินมาแล้วใช่ไหม” ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลง “รีบๆ จ่ายมาซะที ข้าจะได้ไปกินอาหารต่อไวๆ”

อาเรสนิ่งค้าง เพราะเพิ่งจดจำได้ว่าเงินทั้งหมดอยู่กับโรส จึงรีบส่ายหน้าเตรียมตัวเอ่ยคำขอโทษ ทว่าลุงแฟร์กลับบินข้ามศีรษะของเขา เมื่อมองตามก็เห็นอีกฝ่ายบินไปนั่งลงบนศีรษะของบุรุษผมสั้นสีดำ ใบหน้าคล้ายหม้ออาเรส สวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวสีขาว มีผ้าคลุมขาวทับ

‘ใคร’ เขาแปลกใจในสิ่งที่เห็น เพราะไม่ว่าจะดูอย่างไร บุรุษผู้นั้นก็เหมือนกับตนทุกกระเปียดนี้ว ‘หม้ออาเรสมีฝาแฝดเป็นผู้ชายด้วยหรือ’

“ท่านอาจารย์ก็...” เสียงของบุรุษเบื้องหน้าเหมือนกับเขาไม่มีผิด “เด็กโทษตัวเองซะทีเถอะ” มือขวาของอีกฝ่ายเลื่อนผ้าคลุมลงมาปิดศีรษะ “ไม่มี

ใครว่าท่านหรอก”

“โอ้! ศิษย์ข้า...ทั้งที่เจ้าเป็นถึงหมออาเรสผู้ใจบุญ” ลุงแฟร์คลานออกมาจนศีรษะโผล่พ้นผ้าคลุมของอีกฝ่าย สองมือเลื่อนลงไปตบบนหน้าผากของบุรุษผู้นั้นเกิดเสียงดังตบ “แต่กลับต้องเจอเรื่องโหดร้าย”

สแตรททิจิสขึ้นสูงของเขากล่าวว่า บุรุษเบื้องหน้ากำลังปลอมเป็นหมออาเรสอย่างมิดต้องสงสัย คนรอบข้างที่รู้จักกับเขาเพียงผิวเผินย่อมไม่สามารถแยกแยะได้ ทว่าหากตัวปลอมมาอยู่ในเมืองเทลลำดับที่ 45 เทรสกับเทียน่าที่รู้ว่าเขาเป็นไท่ฟาอุสย่อมต้องคุ่อออกตั้งแต่แรก

“ขอโทษด้วยนะ” เสียงเศร้าสรว้อยของลุงแฟร์ดังขึ้น

“มันไม่ใช่ความผิดของอาจารย์” เสียงอ่อนโยนดังมาจากหมออาเรสตัวปลอม

“ทั้งที่สัญญาว่าจะช่วยตามหาภรรยาแสนสวยของเจ้า” ลุงแฟร์ยกไหคริสตัลในมือซ้ายกรอกสุราใส่ปากอีกใหญ่ ก่อนจะโยนไหดังกล่าวลงพื้นแล้วเริ่มร้องไห้ “แต่ข้ากลับช่วยอะไรไม่ได้เลย...แค่เจ้าสูญเสียความทรงจำก็น่าเศร้าพอแล้ว”

สแตรททิจิสขึ้นสูงของเขาสรุพบว่า การหายตัวไปของเทียน่าและเทรสล้วนเป็นฝีมือของตัวปลอมเบื้องหน้าอย่างแน่นอน แต่เพราะสัญลักษณ์แฟร์บนเล็บของนิ้วนางข้างซ้ายยังไม่หายไป บ่งบอกว่าเงือกสาวนางนั้นยังมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนี้ ดังนั้นเขาต้องไม่ทำอะไรผิดพลาด เพราะความผิดพลาดเล็กน้อยๆ ย่อมส่งผลต่อชีวิตของเธอ เขาจึงถูกคิดถึงลูกสาวของเงือกสาวที่ไม่ถูกพูดถึง

จู่ๆ หมออาเรสตัวปลอมก็เลื่อนมือขวาเข้าไปในผ้าคลุมด้านซ้าย ก่อนจะหยิบกระดาดาชั่วขวามีรอยพับตามแนวขวางสองรอย

“ผมยังมีคนในครอบครัวตัวน้อยอยู่ที่ทวีปโกลด์มูน” เสียงอบอุ่นของบุรุษผมสีดำดังขึ้น “เมื่อผมไปถึงที่นั่น ก็จะไปดูแลลูกสาวของเทียน่าในบ้านตระกูลโกลด์ซี” กระดาดาชั่วแผ่นนั้นถูกแสงสีเงินที่วิ่งจากมือขวาของอีกฝ่ายปกคลุม พอแสงหายไป กระดาดาชั่วแผ่นดังกล่าวก็หายไปด้วย “อาจารย์จะไป

กับผมด้วยไหม”

“ไปสิ ที่นั่นมีอาจารย์ของข้าอยู่” เสียงของลุงแฟร์เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ “เขาถูกขนานนามว่า เดอะแฟร์ ผู้แข็งแกร่งที่สุดในแผ่นดินเชียวนะ” อีกฝ่ายค่อยๆ คลานกลับเข้าไปในผ้าคลุม “ข้าจะไปขอให้ท่านอาจารย์ช่วยตามหาอีกแรงหนึ่ง...พี”

ชายหนุ่มเห็นรอยยิ้มเย้ยหยันของหมออาเรสตัวปลอมในช่วงเวลาเศษหนึ่งส่วนพันวินาที จึงมั่นใจทันควันว่ามันจะต้องพาไปหาเทียนาที่ถูกคุมขังภายในอนาคตอันใกล้ ทว่าสิ่งที่ต้องทำในตอนนี่คือ สูดลมหายใจเข้าออกบ่อยๆ เพื่อยับยั้งสติของตนไม่ให้ขาดผิงจนเผลอฆ่าผู้นำทางคนนี้

ซ่า!!! เสียงน้ำดังขึ้นจากด้านขวา

อาเรสหันไปมองต้นเสียง เห็นเงือกสาวและเงือกชายหนึ่งร้อยตนยืนเรียงแถวหน้ากระดานสิบแถว ผิงซ้ายของแถวเป็นเงือกชาย ส่วนอีกฝั่งเป็นเงือกสาว ทุกคนล้วนคาดผ้าสีชมพูบนศีรษะ มีอักษรภาษาเพดิเซียแน่วไว้ตรงกึ่งกลางว่า หัวหน้าพนักงาน ผ่านไปสิบวินาทีก็มีเงือกชายผุดขึ้นมาพร้อมกับเงือกสาว

“งานก่อสร้างเมืองเทลทิสเหนือและทิศตะวันออก” เสียงจริงจังของเงือกชายที่เพิ่งมาถึง “ทั้งสิบหกเขตเสร็จสิ้น”

“งานก่อสร้างเมืองเทลทิสใต้และทิศตะวันตก” เสียงหนักแน่นของเงือกสาวที่มาพร้อมกับเงือกชายเมื่อครู่ “ทั้งยี่สิบเขตก็เสร็จเช่นกันค่ะ”

เงือกทั้งหนึ่งร้อยสองตนก้มศีรษะลง “พวกเราพร้อมทำงานก่อสร้างที่ทวีปซิลเวอร์มูนต่อทันที” พอพวกนั้นเงยหน้าขึ้นก็ยื่นมือขวามาเบื้องหน้าแล้วกำแน่น “ขอให้ท่านเจ้าของบริษัทพบท่านเทียนาและท่านเทรลโดยไว” ลึนวากาพวกเขาก็ดำน้ำลงไปทันใด

อาเรสกะพริบตาปริบๆ กับความยิ่งใหญ่ของบริษัทที่เทียนาส่งสร้างขึ้นตั้งแต่จากกันครั้งนั้น แต่พอเห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของหมออาเรสตัวปลอม เขาก็รู้สึกอยากฆ่ามันทีละนิด

จู่ๆ หน้าจออากาศสีด้าพลันปรากฏขึ้นมาหลายร้อยบาน ทุกบานล้วน